

První Mojžíšova Kniha začátků

G. C. Willis

Přeloženo z anglického „GENESIS: The Book of Beginnings“. Citáty Písma jsou uvedeny podle Kralické Bible, na některých místech jsou uvedeny podle anglického znění v předloze. Některé básně nebyly přeloženy, jiné jsou uvedeny bez rýmu.

GBV

GUTE BOTSCHAFT Verlag

P.O.Box 80

D-356 73 Dillenburg

Germany

1994

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

www.sirenipismasvateho.cz

Obsah

1. PŘÍBĚH STVOŘENÍ	5
2. SEDMÝ DEN A PRVNÍ DEN	7
3. JAK VEŠEL HŘÍCH NA SVĚT	7
4. KAINOVA A ÁBELOVA OBĚT	9
5. SMRT NEBO ŽIVOT	11
6. LIDÉ, KTEŘÍ NEZEMŘOU	12
7. POTOPA.....	13
8. SOUD PŘÍCHÁZÍ	14
9. BOŽÍ TRPĚLIVOST	16
10. NOÉ OBĚTUJE	17
11. VĚŽ V BÁBEL	18
12. BŮH POVOLÁVÁ ABRAHAMA	19
13. ABRAM A LOT	19
14. ABRAM A KRÁLOVÉ	20
15. MŮŽEŠ SPOČÍTAT HVĚZDY?	21
16. BŮH, KTERÝ SLYŠÍ	22
17. BŮH, KTERÝ VŠECHNO VIDÍ A VŠECHNO SLYŠÍ	23
18. HROZNÝ SOUD	24
19. STO LET STARÝ MUŽ MÁ SYNA.....	25
20. OBĚTOVÁNÍ JEDNOROZENÉHO SYNA	25
21. IZÁKOVA NEVĚSTA	27
22. IZÁK DOSTÁVÁ ZA ŽENU REBEKU	28
23. VSTŘÍC NEVĚSTĚ	29
24. OPOVRHOVÁNÍ VZÁCNÝM ZASLÍBENÍM	31
25. ZASLÍBENÍ O POŽEHNÁNÍ	32
26. PODVODNÍK	33

27. TAK VELIKÁ MILOST	35
28. DALEKO OD BOHA	37
29. JÁKOBŮV NÁVRAT	39
30. JÁKOBOVO NOVÉ JMÉNO	40
31. JÁKOB SE POTKÁVÁ S EZAU	42
32. JÁKOB SE PŘÁTELÍ SE SVĚTEM	42
33. JÁKOB JDE DO BETHEL	43
34. JOSEF	44
35. JOSEF V EGYPTĚ	46
36. SNY ŠENKÝŘE A PEKAŘE	46
37. JOSEF A KRÁL EGYPTA	47
38. JOSEF VYKLÁDÁ FARAÓNŮV SEN	48
39. SEDM LET HLADU	49
40. JOSEFOVI BRATŘI JDOU DOLŮ DO EGYPTA	50
41. BENJAMIN JDE DOLŮ DO EGYPTA	51
42. STŘÍBRNÝ KOFLÍK V PYTLI S OBILÍM	53
43. POVĚZTE OTCI MÉMU O VŠÍ MÉ SLÁVĚ	54
44. JÁKOB JDE DOLŮ DO EGYPTA	56
45. HLAD V EGYPTĚ	57
46. JÁKOBOVA VŮLE JOSEFOVI	58
47. POCHYBNOSTI O ODPUŠTĚNÍ	60
48. ZÁVĚR	60

Kapitola 1

PŘÍBĚH STVOŘENÍ

(1. Mojžíšova 1)

„Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země pak byla nesličná a pustá a tma byla nad propastí.“

(1. Mojžíšova 1,1-2)

Někteří z nás jsme viděli, jak se dělá stůl. Samozřejmě je k tomu zapotřebí dřevo. To si můžeme koupit od nějaké dřevařské společnosti, potom je rozřezat na desky a z nich dát dohromady stůl. Ale nikdy nemůžeme udělat dřevo samo. Nebo když člověk vyrábí bambusové košíky, musí nejdříve mít bambus. Ten rozštípné na proužky a splete je. Ale aby mohl začít, musí mít bambus.

Když Bůh prvně stvořil svět, neužil k tomu kameny nebo vodu nebo cokoliv. A přece skrze víru víme, že svět byl stvořen Božím slovem (Židům 11,3) a nebe také (Žalm 33,6). To nemohl učinit nikdo, jedině Bůh.

Na počátku byla země jistě velmi dobrá. Jak se stala pustou a prázdnou, obklopena temnotou? Bůh nám to neřekl, ale věříme Božímu slovu: *„Země pak byla nesličná a pustá“* neboli „prázdná“. Lidé mluví o „temnotě světa“. Nemyslí tím, že slunce a měsíc nedávají světlo, ale že naše srdce jsou tmavá. Když země byla prázdná a tmavá, byla obrazem lidí. Světlo znamená znát Boha. Tma je neznat Boha. Jakým způsobem může být tato tma učiněna světlem? *„Duch Boží vznášel se nad vodami. I řekl Bůh: Bud' světlo.“* Jsou tři Božské Osoby: Otec, Syn a Duch Svatý. Otec je Ten, jemuž často říkáme „nebeský Otec“. Jsme-li Jeho děti, můžeme k Němu volat: *„Abba, Otče.“* To je něco jako: „Drahý Otče.“ Boží Syn je Ježíš. Jestliže Mu náležíme, nazýváme Ho „Pánem Ježíšem“. Je Bůh, ale jednou se stal člověkem a žil na zemi. Zemřel, aby odstranil naše hříchy, opět vstal z prostřed mrtvých a vstoupil do nebe. Je pravý Bůh a pravý člověk, vzkríšený člověk ve slávě. Duch Svatý je také Bůh. Přebývá na zemi a v těch, kdo náležejí Pánu Ježíši. On také mluví k lidem.

Když Bůh řekl: *„Bud' světlo“*, vznášel se Duch Boží nad temnými vodami. Tak nyní působí v lidech, aby jim dal světlo.

Jestliže víš, že tvé srdce je tmavé a prázdné, mluví to k tvé duši Duch Svatý. Potom Bůh řekne: *„Bud' světlo“*, tak jako to učinil u tmavého světa. A Bůh viděl světlo, že bylo dobré. A tak oddělil světlo od tmy. Nazval světlo dnem a tmu nocí. Tak tu byl večer a jitra, den první.

Potom měl svět světlo, ale byl stále pustý a pokrytý vodou. Bůh řekl: *„Bud' obloha (= vzduch) uprostřed vod“*, aby rozdělovala vody na oblaky nahoře a moře dole. Bůh nazval vzduch „nebem“. Byl večer a bylo jitra, druhý den. Vodu v horní části nazýváme oblaky. Dolní části říkáme moře, řeky, jezera a rybníky. Jako Bůh oddělil světlo od tmy, tak nyní rozdělil to, co bylo dole, od toho, co bylo nahoře, a tak Bůh

vždy odděluje dobré od zlého. Lidé tak nečiní. Bůh říká těm, kdo Ho nazývají Pánem, aby odstoupili od toho, co je zlé (2. Timoteovi 2,19). Bůh řekl: „*Shromážďte se vody, které jsou pod nebem, v místo jedno, a ukaž se místo suché.*“ Bůh je nazval „zemí“ a shromáždění vod nazval „mořem“. Bůh viděl, že to bylo dobré. Bůh řekl, aby na zemi vyrostla tráva a rostliny mající semena a také ovocné stromy a stalo se tak. Bůh viděl, že to bylo dobré; byl večer a jitro - třetí den. Bůh řekl: „*Buďte světla*“, aby oddělovala den od noci a byla pro znamení, časy, dny a roky. A tak učinil Bůh dvě světla. Velké světlo, slunce, pro den a malé světlo, měsíc, pro noc. Bůh také učinil hvězdy. A postavil světla na obloze, aby svítla na zemi, aby oddělovala den od noci a světlo od tmy. Bůh viděl, že to bylo dobré. To bylo čtvrtý den. Tato světla nejsou Bůh sám. Jsou to věci, které Bůh učinil. Jestliže je budeme nazývat bohy, nebudeme se Bohu líbit. Jestliže uvidíte stůl a řeknete, že to je člověk, který ho udělal, myslíte, že se to tomu člověku bude líbit? Ne! Řekl by: „To je obyčejné dřevo, stůl, který jsem udělal. To nejsem já.“ A tak se klaníme Bohu a ne slunci nebo měsíci. Nyní byla země krásná. Měla květiny, rostliny a ovocné stromy. Slunce, měsíc a hvězdy svítily. Ale dosud tu nebyl žádný živočich. Bůh řekl, aby vody vydaly mnoho živočichů. Tak stvořil Bůh ryby a ptáky ve vzduchu. Bůh viděl, že to vše bylo dobré, a požehnal jim pátý den. Potom Bůh učinil divoká zvířata a dobytek a plazy. Bůh viděl, že to bylo dobré. Vzduch, země a moře byly naplněny živočichy - ptáky, zvířaty, rybami a plazy. Všechno bylo krásné! Avšak na zemi nebyl ještě žádný člověk. A tak Bůh řekl: „*Učiňme člověka k obrazu našemu, podle podobenství našeho, a ať panují nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad hovady, a nade vší zemí, i nad všelikým zeměplazem hýbajícím se na zemi.*“... Tak Bůh stvořil člověka a požehnal jim. Bůh řekl, že mu dává za potravu rostliny nesoucí semena, a také ovoce stromů. A všem zvířatům, ptákům a plazům dal za potravu trávu. Bůh viděl všechno, co učinil, a bylo to „velmi dobré“. Byl večer a jitro, šestý den. Člověk se liší ode všech ostatních živých tvorů. Bůh ho učinil ke Svému obrazu, takže duch člověka žije navždy a nikdy neumírá. Pes nebo kráva nemají takového ducha, který na věky žije. Tvoje tělo je jako dům, ve kterém tvůj duch žije. Jestliže onemocníš a zemřeš, je to, jako kdyby tvůj dům byl zbořen. Musíš se potom přestěhovat na jiné místo. Jestliže tvůj duch opustí tvé tělo, kam půjde? Tvé tělo může být pohřbeno do hrobu, ale ne tvůj duch. Kam půjde? Jsou dvě místa: jedním je nebe, druhým peklo. Pán Ježíš je dveřmi do nebe. On sám říká: „*Já jsem dveře. Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude.*“ (Jan 10,9)

Kapitola 2

SEDMÝ DEN A PRVNÍ DEN

(1. Mojžíšova 2)

Bůh skončil Své velké dílo, a tak sedmého dne odpočinul. Tedy požehnal mu Bůh a nazval ho „sobotou“, čili „dnem odpočinku“. Ale nyní, když přišel na svět hřích, Pán Ježíš řekl: „Otec můj až dosavad dělá, i já dělám.“ (Jan 5,17) Proč se **křesťané** shromažďují k velebení v první den týdne? Protože prvního dne týdne vstal Pán Ježíš z mrtvých.

RODINA PRVNÍHO ČLOVĚKA

Vzpomenete si, že Bůh stvořil **svět** Svým slovem, ale „*Hospodin Bůh učinil **člověka** z prachu země, a vdechl v chřípě jeho dchnutí života, i byl člověk v duši živou.*“ „*Štípil pak byl Hospodin Bůh ráj v Eden na východ a postavil tam člověka, jehož byl učinil.*“ Hospodin učinil krásné stromy a ovoce pro potravu a strom života uprostřed zahrady. Také tam byl strom vědění dobrého a zlého. „*A řeka vycházela z Eden k svažování ráje.*“ (1. Mojžíšova 2,7-10) Hospodin Bůh postavil Adama do zahrady, aby ji vzdělával a ostříhal. „*Hospodin Bůh zapověděl člověku, řka: Z každého stromu rajského svobodně jísti budeš; ale ze stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš. Řekl byl také Hospodin Bůh: Není dobré člověku býti samotnému; učiním mu pomoc, jemu odpovídající.*“ Hospodin Bůh na něho uvedl spánek, vyňal jedno z jeho žeber a to místo vyplnil tělem. Hospodin užil žebro z muže k tomu, aby učinil ženu. Přivedl ji k muži a Adam řekl: „*Tato jest teď kost z kostí mých a tělo z těla mého; tato slouti bude mužatka, nebo z muže vzata jest.*“ A tak muž opustí svého otce i matku a připojí se ke své ženě: ti dva budou jedno. Jak obdivuhodným způsobem učinil Bůh prvního muže a ženu! Stejně tak Pán Ježíš, „poslední Adam“, aby dostal Svou nevěstu, vešel do „tvrdého spánku“, tj., zemřel na kříži. „*Kristus miloval církev a vydal sebe samého za ni.*“ Toto je veliké tajemství (Efezským 5,23-32).

Kapitola 3

JAK VEŠEL HŘÍCH NA SVĚT

(1. Mojžíšova 3)

„*Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů polních, kteréž byl učinil Hospodin Bůh.*“

A ten řekl ženě: *Takliž jest, že vám Bůh řekl: Nebudete jísti z každého stromu rajskeho? I řekla žena hadu: Ovoce stromů rajských jíme; ale o ovoci stromu, kterýž jest uprostřed ráje, řekl Bůh: Nebudete ho jísti, aniž se ho dotknete, abyste nezemřeli.*“ Všimněte si, že žena učinila tři chyby, když hadovi vyprávěla, co Bůh řekl. Předně: Strom vědění dobrého a zlého **nebyl** uprostřed ráje; STROM ŽIVOTA byl uprostřed ráje. Za druhé: Hospodin jim **neřekl**, že se ho nesmějí dotýkat. Naopak, měli ho vzdělávat a ostříhat. Za třetí: Hospodin **neřekl**: „abyste nezemřeli“, nýbrž: „smrtí umřeš“. Dnes jsou lidé stejní. Nenamáhají se poslouchat to, co Bůh říká, ale na místo Jeho slov dávají své vlastní myšlenky. Dnes si mnozí myslí, že **vědění**, naše vědění dobrého a zlého, je středem Božích cest s námi. Ne! Tím je STROM ŽIVOTA, z něhož smíme volně jíst. Mějme na zřeteli Boží slova a nikdy je nezaměňujeme za něco, o čem se my domníváme, že je to lepší. Slyšme nyní, co řekl had. Předně: „*Takliž jest, že vám Bůh řekl?*“ Za druhé: Přichází směle a říká „*nikoli*“ k Božímu slovu: „*Nikoli nezemřete smrtí.*“ Had mluvil za ďábla. Když lidé pochybují o Božím slovu a ptají se: „*Takliž jest, že Bůh řekl?*“, tehdy víte, že mluví ďábel. Musíme slyšet a věřit každému slovu v Bibli. Žel, žena naslouchala ďáblu, a když viděla, že strom je dobrý k jídlu a příjemný pro oči a že měl člověka učinit moudrým, vzala ovoce a jedla je. Také je dala svému muži Adamovi a on jedl. Potom se otevřely jejich oči a oni věděli, že jsou nazí. Spletli fíkové listy a zhotovili si z nich zástěry. Hospodin Bůh sestoupil v chladnu dne a procházel se v zahradě. Když Adam a jeho žena uslyšeli Jeho hlas, skryli se mezi stromy v zahradě. Jak je to podivuhodné, že velký Stvořitel sestoupil dolů a mluvil s člověkem! Hospodin zavolal Adama: „*Kde jsi?*“ A on řekl: „*Hlas tvůj slyšel jsem v ráji a bál jsem se, že jsem nahý; protož skryl jsem se.*“ To nejlepší, co dovedl udělat, zástěry z fíkových listů, ho nemohlo přikrýt. V Božích očích byl stále nahým hříšníkem. Hospodin řekl: „*Kdo ti oznámil, že jsi nahý? Nejedl-lis ale z toho stromu, z něhož jsem jísti zapověděl?*“ Tedy odpověděl, že mu to dala žena. Hospodin se zeptal jí, co to učinila. Žena řekla, že ji had oklamal. Hospodin na něho uvalil zlořečení, takže se nadále měl pořád jen plazit po břiše a jíst prach. A Bůh položil nepřátelství mezi něho a ženu a mezi semeno její a semeno hadovo. Semeno ženy mělo potřít hadovu hlavu. Had měl potřít Jeho patu. A Bůh řekl ženě, že bude rodit děti s bolestí a že její muž nad ní bude panovat. A Hospodin řekl Adamovi, že poněvadž poslechl slov své ženy a jedl ovoce, o kterém mu Bůh řekl, že je nesmí jíst, bude země plodit trní a bodláčí a Adam bude jíst svůj chléb v potu své tváře, dokud se nenavráť zase do země: protože Adam z prachu vyšel a musí se zase v prach navrátit. Adam nazval svou ženu „Eva“ (to znamená „živá“), protože byla matkou všech živých lidí. Mysleli bychom si, že Adam ji měl pojmenovat matkou všech umírajících lidí, neboť právě přišel hřích a s hříchem přišla smrt. Ale Adam věřil Bohu a nazval ji Evou, matkou všech živých. Bůh řekl, že „*v který bys koli den jedl z toho stromu, smrtí umřeš*“. Adam a Eva měli

zemřít tentýž den. Ale Bůh ve Svě laskavosti opatřil cestu úniku. Místo Adama a Evy zabil nějaká nevinná zvířata a z jejich kůží zhotovil oděv a oblékl je. Nevinné zvířátko muselo vylít svou krev, aby přikrylo jejich hříšná těla, takže mohou stát před Bohem. A tak Bůh hned na samém začátku ukázal Adamovi a Evě, že není žádný jiný způsob, jak přikrýt hřích, jenom krví. Neměli bychom se snažit, jako Adam, přikrývat se fíkovými listy vlastních skutků. Jestliže se vzdáme svých skutků a budeme věřit v Pána Ježíše, který za nás zemřel, bude nás Bůh mít za spravedlivé. Dábel se stále snaží vést muže a ženy, staré i mladé, do hříchu a dolů do pekla. Ale Bůh řekl hadovi, že Semeno ženy potře hadovu hlavu. Kdo je tímto Semenem? Pán Ježíš Kristus. Když nesl na kříži naše hříchy, potřel hlavu hada a zachránil nás. A had na kříži potřel Jeho patu. Jeho ruce a nohy byly probodnuty hřeby a On za nás zemřel. V Bibli vidíme, že Bůh nám tisíce let napřed řekl, že On přijde na tento svět, aby za nás trpěl. Když zemřel na kříži, vzal břemeno našich hříchů. A Pán Ježíš řekl: „Kdo věří ve Mne, má život věčný.“ (Jan 6,47) Bůh si přeje dát věčný život úplně zdarma všem, kdo dnes čtou tuto knihu. Jak je to dobré!

Hřích a smrt přišly skrze Adama, a tak smrt přichází na každého muže i ženu a často i ke chlapcům a děvčatům, „*neboť všichni zhřešili*“. Právě teď nám Pán Ježíš nabízí nový život, věčný život. I kdyby snad přišla smrt a zavolala nás, abychom opustili tento svět, tu ti, kdo slyšeli Jeho slovo a mají věčný život, se nemusejí bát. Ale jestliže tě Bůh volá a ty řekneš: „Mám moc práce“, nebo: „Jsem příliš mladá“, nebo: „Počkej prosím ještě chvíli“, může se stát, že budeš odkládat Boží slovo stranou a přijde smrt. Co si chceš vybrat? Věčný život? Věčnou smrt?

Hospodin Bůh řekl, že člověk se stal jako jeden z Nich, že zná dobré a zlé. A tak, aby nejedli ovoce ze stromu života a nebyli na věky živi, vyhnal je Hospodin oba ven ze zahrady Eden, aby dělali zemi. Na východní straně zahrady postavil Hospodin cherubíny s plamenným mečem obracejícím se na všechny strany, aby byla ostříhána cesta ke stromu života.

Kapitola 4

KAINOVA A ÁBELOVA OBĚT

(1. Mojžíšova 4)

Bůh dal Adamovi a jeho ženě dva syny. Starší, jménem Kain, obdělával zemi. Mladší Abel choval ovce. Oba dva přinesli něco, aby to dali Bohu. Adam svým dvěma synům jistě vyprávěl, že když žil v krásné zahradě, zhřešil a byl vyhnán, ale že je Bůh přikryl kůží a kvůli jejich hříchu byla vylita krev. Kain a Abel byli také hříšní. Oba dva se snažili přijít k Bohu, ale různým způsobem. Kain přinesl to, co vyrostlo ze země, ovoce jako jsou pomeranče a banány, a dal to na svůj oltář. Asi vybral to

nejlepší, nejsladší a nejkrásnější ovoce, aby je dal Bohu. Ale to ovoce nemohlo zaujmout Kainovo místo ve smrti, kterou zasluhoval. Toto ovoce, stejně jako fíkové listy, bylo bez krve. Abel přinesl beránka, kterého zabil, jako kdyby chtěl říci: „Jsem hříšný člověk, a tak bych měl zemřít, ale prosím Boha, aby namísto mne vzal tohoto zabitého beránka.“ A vzal si ho Bůh? Ano. A před Bohem byla Abelova špatnost a hřích přikryty zabitým beránkem Ale vzal si Bůh Kainovo ovoce? Ne. A proč? Poněvadž tu nebyla vylita krev, a tak jeho hříchy nebyly přikryty. Jako fíkové listy nemohly přikrýt hřích Adama a Evy, tak ani ovoce nemohlo přikrýt hříchy Kainovy. Abychom mohli přijít k Bohu, musí téci krev. Bez ní bychom byli uvrženi do temnosti pekla.

Ale jak můžeme najít nyní krev k přikrytí našich hříchů? My ji nikdy nemůžeme najít. Bůh ji pro nás našel. Poslal Svého Syna, Pána Ježíše, na tento svět, aby strpěl smrt. Jednoho dne uviděl muž jménem Jan Ježíše, jak jde k němu, a zvolal: „*Aj, Beránek Boží, který snímá hřích světa.*“ (Jan 1,29) Ano, Bůh sám připravil Beránka. Jeho krev vytekla. Bůh nyní čeká na tebe, že přijdeš a řekneš: „Důvěřuji jedině krvi Tvého Beránka, krvi Pána Ježíše, že odstraní mé hříchy.“

Toto je víra. Bůh řekl o Abelovi, že Abel skrze víru obětoval lepší oběť než Kain. Tak Abel obdržel svědectví, že je spravedlivý. Bůh mluvil o darech, které Abel přinesl. A tak, ačkoliv Abel umřel, ještě mluví (Židům 11,4). Naše ospravedlnění přichází od Pána Ježíše, zabitého Beránka. Věřím, že za mne zemřel a že byl opět pro mé ospravedlnění vzkříšen. Zaujal mé místo. A tak jsem v Božích očích spravedlivý.

KAIN ZABÍJÍ SVÉHO BRATRA

Kain a Abel byli prvními dětmi na světě. Měli stejné rodiče, žili v téže rodině, slyšeli od svého otce tytéž příběhy: jak Bůh učinil svět, jak Adam a Eva zhřešili, jak je Bůh přioděl kůžemi, ale vyhnal je ven ze zahrady. Oba bratři věděli o pravém Bohu. Oba si přáli Mu přinést nějakou oběť. Měli tolik věcí společných. Proč byly jejich oběti různé? Protože **Kain nevěřil, že je hříšník**, a že jen **krev** může přikrýt hřích. Abel to věděl. Dnes jsou někteří lidé chráněni krví a jiní ne. Před Bohem musejí být provždy rozděleni. Kain se velmi rozhněval, protože si Bůh nevzal jeho oběť. Když byli s Abelem spolu na poli, zabil Abela. Jak velmi zlé to bylo! Hospodin řekl Kainovi: „*Kde je Abel?*“ A on řekl: „*Nevím, zdali jsem strážným bratra svého?*“ Hospodin se zeptal, co to učinil, poněvadž krev jeho bratra k Němu volala ze země. A nyní mělo na Kaina přijít mnoho utrpení. Musí obdělávat zemi, která mu nyní neměla být tak úrodná. Bude tulákem a běhounem na zemi. A Kain odešel od Hospodina.

Kain si nemyslel, že Boží oko je na něho upřeno. Ale Bůh ho viděl, jak zabil svého bratra. Mnoho lidí dnes zapomíná, že Bůh vidí všechny věci. Ale všechny naše hříchy mohou být přikryty krví Božího Beránka. Jak je to podivuhodné! Každý člověk

je jako jeden z těchto dvou bratří. Buď jako Abel a svěřuje se krvi Beránka (pro nás je Beránkem Pán Ježíš), nebo jako Kain a svěřuje se něčemu bez krve. Komu jsi podoben ty? Abelovi nebo Kainovi?

Kapitola 5

SMRT NEBO ŽIVOT

(1. Mojžíšova 5)

Když bylo Adamovi 130 let, dal mu Bůh jiného syna místo Abela a on ho pojmenoval Set. Potom žil Adam 800 let a měl syny a dcery. Ve věku 930 let „zemřel“. V té době se lidé dožívali velkého stáří. Nejstarší ze všech byl Matuzalém: žil 969 let. Když se dnes někdo dožije 100 let, myslíme o něm, že je velmi starý. Ale musí zemřít. A co Matuzalém? O něm je také napsáno: „Zemřel.“ Chtěl by ses také dožít 969 let? Mnoho lidí by chtělo. Chtěli by potom zemřít? Ne. Smrt je nepřítel člověka. Nikdo neumírá rád, ale na tomto světě zemřeli všichni kromě dvou lidí: Enocha a Eliáše. Jedno malé děvčátko řeklo: „Maminko, jak musím být stará, abych mohla zemřít?“ Její matka byla moudrá, a tak jí dala kousek provázku a řekla: „Jdi tam na stráň a změř si hroby.“ Děvčátko to udělalo a vidělo, že některé hroby jsou velmi dlouhé. Ale našlo také kratší a některé velice malé hrobečky malých dětí. Jsi příliš mladý na to, abys mohl zemřít? Ne. Ale jsi-li starý, jsi si jist, že smrt je blízko. Brzy lidé možná řeknou o **tobě**: „Zemřel.“ Nikdo kromě Pána Ježíše Krista nemůže odejmout strach ze smrti. Jestliže znáš Pána Ježíše jako svého Spasitele, nebudeš se bát, když přijde smrt, neboť to je čas, kdy půjdeš do nebeského domova, abys byl s Kristem, což je mnohem lepší.

Když Kain zemřel, bylo jeho tělo dáno do země. Asi měl velmi velký pohřeb, neboť měl mnoho dětí. Ale kam šel Kain? Byl Kainův duch dán do hrobu společně s jeho tělem? Ne, tělo je jako dům pro duši. Když Kain zemřel, Kain sám byl na cestě do pekla (1. Jana 3,12), a když přijde ten den, bude stát před Pánem Ježíšem, Soudcem všech (Jan 5,22). Bude souzen podle toho, co činil. Knihy, když budou otevřeny, povědí o všech Kainových zlých skutcích. Ukáže se, že obětoval Bohu **bez krve** a že zabil svého bratra Abela, že lhal Bohu a mnoho jiných zlých skutků. A tak Kain bude uvržen do jezera ohně, kde bude na věky plakat a kvílet. O dni soudu čteme: „*Ten, kdo není nalezen v knize života zapsán, uvržen jest do jezera ohnivého.*“ (Zjevení 20,15) A toto je smrt druhá. Ale když zemřel Abel, ačkoliv jeho tělo bylo dáno do země, kam šel Abel? Abel přinesl před Boha zabitého beránka, jako kdyby říkal: „Zasluhuji si zemřít a jít do jezera ohně, ale prosím, vezmi si život tohoto beránka místo mne.“ Tehdy zanesl Bůh jeho jméno do knihy života.

Tímto způsobem my přicházíme k Bohu a řekneme: „Jsem zlý a měl bych zemřít,

ale Tvůj Syn, Pán Ježíš, za mne zemřel. Beru Jeho smrt jako za mne.“ A tak nikdy nepřijdu do pekla, abych s ostatními plakal a nařikal. Proč? Protože jsem byl dobrý? Ne! Nebo proto, že dodržuji přikázání? Ne! Mé jméno je v Beránkově knize života jenom kvůli drahé krvi Kristově. Je tam **tvé** jméno?

Kapitola 6

LIDÉ, KTEŘÍ NEZEMŘOU

(1. Mojžíšova 5)

Dva synové Adama a Evy, Kain a Set, měli rodiny, které se vzájemně velmi, velmi lišily. Kainovy děti byly daleko od Boha. Mnohé ze Setových dětí se naučily znát a milovat pravého Boha. Sedmý od Adama byl Enoch. Chodil s Bohem tři sta let. Možná, že když Enoch chodil s Bohem, řekl mu Bůh tajemství, neboť varoval lidi kolem sebe, že Pán má přijít. Enoch miloval Boha a důvěřoval mu a rád slyšel Boží slova: tak chodil s Bohem. Potom ho Bůh vzal do nebe, kde žije s Bohem a nikdy nezemřel. Mou nadějí nyní je, že Bůh se mnou učiní totéž a vezme mne k Sobě, aniž bych zemřel, neboť čtu: „*Aj, tajemství vám pravím: Ne všichni zajisté zesneme, ale všichni proměnění budeme, hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu. Neboť zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměnění budeme.*“ (1. Korintským 15,51-52) „*Nebo jakož věříme, že Ježíš umřel a z mrtvých vstal, tak Bůh i ty, kteří by zesnuli v Ježíšovi, přivede s ním. Toto zajisté vám pravíme slovem Páně, že my, kteří živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteří zesnuli. Nebo sám ten Pán se zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sestoupí s nebe, a mrtví v Kristu vstanou nejprvé. Potom my živí pozůstavení spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětří, a tak vždycky budeme s Pánem.*“ (1. Tesalonickým 4,14-17) Tak vidíme, že věřící, kteří jsou na světě dnes, mohou být proměnění a živí vzati, aby se setkali ve vzduchu s Pánem. Enoch je obrazem tohoto dne, který brzy přijde. Jaká blahoslavená naděje pro ty, kdo jsou umyti v drahé krvi Pána Ježíše! Máš tutéž naději jako Enoch?

*Možná že nezemřem', ale setkáme se s Pánem!
Tu blahou nadějí nám dává Bůh Svým Slovem;
Duch Svätý činí to jasným Jeho lidu,
že nás vezme ze světa vzhůru k Svému trůnu.*

*Někteří nezemřou a půjdou vzhůru, kde s Pánem budou dlít.
Ó, vzácné, věrné, pravé a dobré zaslíbení!
Ačkoli den ni hodina nám známa není,
přec víme, že On sám si přijde v moci pro Svůj lid.*

*Možná že nezemřem', pak budme vždy čistší,
odstraňme každý hřích: skrytý, i jenž lidé vidí.
Tento svět pomine, nebe rychle přijde,
proto jen den ze dne Jemu podobnější budme!*

Kapitola 7

POTOPA

(1. Mojžíšova 6,7)

Za starých dob žili lidé dlouho. Matuzalém nejdéle - 969 roků. Jeho syn 777; jeho vnuk Noé 950. Noé, spravedlivý muž, chodil s Bohem.

Ale jak je to smutné, že dlouhý život mnohých lidí byl velmi zlý. V Božích očích byl svět velmi zlý - zkažený. Bůh viděl, že špatnost člověka je velmi veliká a že jeho myšlenky jsou jenom zlé po všechen čas. A tak Hospodin litoval, že učinil člověka, a řekl, že zničí všechny lidi, zvířata, plazy a ptáky, poněvadž litoval, že je učinil. Ale Bůh ve Své laskavosti našel způsob, jak zachránit Noé. Bůh řekl Noé, že svět, poněvadž je tak zlý, musí být zničen, ale že Noé si má vzít dřevo gofer a zhotovit archu - velmi velkou loď, dlouhou asi 150 metrů, zvenku i zevnitř ji vymazat smolou a udělat v ní okno nahoře a dveře po straně. Koráb měl mít tři poschodí: horní, prostřední a spodní. Bůh chtěl přivést potopu vody, aby přikryla celou zemi a aby zemřelo všechno živé, kromě těch, kteří vešli do korábu - Noé a jeho ženy a jeho synů a jejich žen. Také samec a samice ze všech druhů živých stvoření, zvířat, ptáků a plazů museli vejít do korábu a zachránit svůj život. A Noé vzal všelijakou potravu do korábu, pro sebe i pro ně. Stavěl koráb. Proč? Poněvadž „se bál“. A proč se bál? Protože věřil slovům, která mu Bůh mluvil. Bůh mu řekl o příchodu soudu; všechno se mělo utopit. Noé měl víru, tj., věřil Bohu, a tak dělal koráb.

Bůh nám řekl, že jako byl svět zničen vodou, tak bude svět zničen ohněm. Totéž Boží slovo říká, že je chován k ohni, ke dni soudu a ztracení bezbožných lidí (viz 2. Petra 3,7). Varuje lidi a říká jim, jak mohou uniknout (Jan 3,16).

Když Noé stavěl koráb, byl „kazatelem spravedlnosti“. Svou rukou zatloukal hřebík, ale svými ústy říkal: „Přichází soud. Bůh zničí svět potopou. Všichni se utopí. Pojdte rychle do korábu.“ Ale nevěřili mu. „*Jedli, pili, ženili se, vdávaly se až do toho dne, v kterém Noe všel do korábu; i přišla potopa a zahladila všechny.*“ (Lukáš 17,27) Nevěděli nic? Noe nestavěl koráb několik dní nebo několik měsíců, ale 120 let. Myslí, že ho stavěl na suché zemi. Nechodili se na něj dívat? Noé kázal a varoval. Cožpak ho sousedé neslyšeli? „Všechno je hotovo. Koráb je velký a silný, je v něm mnoho místa a potrav. Nemusíte nic dělat, jen přijďte. Všichni jste vítáni! Všichni pojdte do korábu; tak můžete být všichni zachráněni!“ Možná že řekli: „Ne, Noé,

to už jsi říkal mnoho let a potopa nikdy nepřišla; nebojíme se.“ Nebo: „Dnes nemůžeme přijít. Počkej. Ještě se nám nechce. Snad zítra.“

Kapitola 8

SOD PŘICHÁZÍ

(1. Mojžíšova 7)

Dědeček Noé se jmenoval Matuzalém. Matuzalémův otec byl Enoch, který kázal vážné poselství: „*Aj, Pán se běře s svatými tisíci svými, aby učinil soud.*“ (Judy 14,15) Jméno Matuzalém znamená: „Až zemře, nastane to.“ Enoch dal svému synu toto zvláštní jméno proto, aby byl znamením všem, že soud přichází. Dokud Matuzalém žil, neměl soud přijít. Ale když Matuzalém zemřel, potom celý svět měl vědět, že soud je blízko. Matuzalém žil tak dlouho, že byl nejstarším ze všech lidí, kteří kdy na zemi žili. Proč? Protože Bůh nechtěl, aby někdo zahynul, a čekal a čekal a čekal na lidi, aby činili pokání. Čekal na muže a ženy a děti, aby přišli do korábu a byli zachráněni. Bůh je varoval, že když Matuzalém zemře, musí přijít soud; a tak ve Své milující trpělivosti čekal, aby dal lidem příležitost k záchraně, až se Matuzalém stal nejstarším člověkem, který kdy žil.

Nakonec Matuzalém zemřel. Noé a jeho rodina vešli do korábu. Pán zavřel dveře. Soud nastával. Tehdy bylo příliš pozdě! Žel, lidé stále ještě nevěděli, že jsou ztraceni. Nevěděli, že toto je počátek potopy. Proč to nevěděli? Protože nevěřili Božímu slovu. Všichni zahynuli. Zahynuli, ačkoliv zde byla možnost záchrany - volně, zdarma.

Dnes je spasení skrze víru v Ježíše Krista, ale svět se blíží svému hroznému konci. Jsi jako sousedé Noé?

Jestliže někdo Noé řekl: „Věřím tomu, co říkáš,“ ale nevešel do korábu, k čemu mu to bylo? Miliony lidí říkají, že věří v Ježíše, že se narodil a zemřel. Někteří dokonce věří, že On je ten jediný Spasitel. Ale tento druh víry nespasí nikoho. Je zapotřebí téže víry, jako měl Noé, skrze niž vešla do korábu a byla zachráněna celá osmičlenná rodina. Důvěřuj jedině Kristu: věř nejenom, že Ježíš je Spasitel, ale přijmi Ho také pro sebe jako **svého** Spasitele. Řekni: „Ježíš je **můj** Spasitel.“ Jak je Bůh přívětivý. Nepřál si, aby někdo zahynul. Zadržoval vodu ještě sedm dní poté, co Noe vešel do korábu. Pak zavřel dveře. Čeká na tebe. Proč nejdeš nyní? Nakonec **děšť přišel**; hustě pršelo po 40 dnů, voda stoupala, zaplavovala zemi. Tehdy lidé věděli, že ten hrozný den nastal. Myslím, že sousedé Noé utíkali ke korábu a volali: „Otevři dveře! Pusť nás dovnitř! Teď už ti věříme! Zachraň nás!“ Ale Noe mohl jenom říci: „Je příliš pozdě! Možnost pro vás je pryč. Pán sám zavřel dveře!“ Ně-

kteří asi šplhali na vrcholky kopců, ale voda stoupala a přikryla všechno. Milí přátelé, dveře do nebe se brzy zavřou. Pán říká: „Nyní je čas příhodný, nyní je den spasení.“ Někteří říkají: „Kde jest to zaslíbení o příchodu Jeho? Nebo jakž otcové zesnuli, všechno tak trvá od počátku stvoření.“ Ale Bůh říká: „Ta nebesa, kteráž nyní jsou, i země, týmž slovem odložená, chovají se k ohni, ke dni soudu a zatracení bezbožných lidí.“ (2. Petra 3,4-7)

SVĚT ZA DNŮ NOÉ

*Svět spěchal po své cestě dál,
prodával, stavěl, kupoval,
zaměstnávalo jej plánování.
O Boží věci se nestaral,
ba nevěděl, či nechtěl vědět ani,
že Pán sám sestoupil na tuto zem,
aby zde krácel s člověkem.*

*A čas běžel jak rychlé řeky proud,
až prošlo tři sta let,
v nichž Enoch, prorok Páně, pozdvih' hlas:
„Pán přijde uprostřed tisíců Svých svatých,
přijde, by vykonal soud.“
Však žel, stále zaměstnaný svět
spěl po své cestě dál a dál.
Nepřemýšlel, o vážné Boží volání se nestaral.
A pak -jak zvláštní! -
jednoho dne Enocha již nikdo neviděl,
neboť Bůh jej vzal,
aby u Něho na výsosti přebýval.*

*Slavnostní poselství však přec se šíří dal:
To Enochův syn otce vystřídal:
„Až zemřu, propukne soud!“
A Noé stavěl koráb, aby své duše zachoval.
Během té práce i on vážně varoval:
„Blízko je Soudce i soud!“*

*Svět spěchal dál, nemyslel na Boha.
K slyšení toho, co On řekl, neměli čas;
nikdo krom Noé neslyšel Jeho hlas.
Teprve tehdy prohlédli, když zatáhla se obloha
a spousty vody zaplavily zem.*

*Voda zničila jejich pracná díla,
potopa všechny zachvátila -
- a všechny stejným způsobem.
To nebyl pouze varující hlas,
Soudce byl zde a soud již nadešel.*

*Stále dál svět svou cestou spěje,
zaměstnává jej plánování, kupování a prodávání,
a nedbá, že se stejně jako ve dnech Noé děje,
že hrozivý soud už visí nízko.*

Bůh stále vysílá to vážné varování:

„Soudce je blízko!“

A dříve než nastane ten hrozný soud,

vezme Bůh všechny ty Své k Sobě,

tak jako kdysi v dávné době

Enocha, věrného služebníka Svého.

Země a všechny věci musí zaniknout –

zničí je strašný oheň a žár jeho;

lid Boží však kráčet bude s Ním,

oděn do roucha zářícího, bílého,

a velebit Jej bude hlasem slavnostním,

tam doma, u Něho.

Kapitola 9

BOŽÍ TRPĚLIVOST

(1. Mojžíšova 7,8)

Vy víte, že tu je dnes mnoho špatnosti a bojů. Možná že se ptáte: „Proč už soud nepřišel?“ Bůh nám řekl: „*Nemešká Pán s naplněním slibů, (jakož někteří za to mají, že obmeškává), ale shovívá nám, nechtě, aby kteří zahynuli, ale všichni ku pokání se obrátili.*“ (2. Petra 3,9) Ano, je to proto, že vás miluje. Nechce, abys trpěl věčný oheň. Čeká na tebe, abys činil pokání, aby ses obrátil a uvěřil v Pána Ježíše, a tak obdržel věčné spasení. Ježíš říká: „*Kdo slovo mé slyší a věří tomu, který mne poslal, má život věčný a na soud nepřijde, ale přešel ze smrti do života.*“ (Jan 5,24) Noé byl bezpečný v korábu; vlny se na koráb valily, ale Noé nemohly dosáhnout. Tak je Pán Ježíš naším útočištěm - naší „archou“. Všechny vlny se převalily přes Něho. Vzal na Sebe Boží soud proti našim hříchům. Důvěřujeme Mu tak, jako Noé důvěřoval korábu; a tak ani nám se nedostane soudu.

Potom Bůh mluvil k větru; vody opadly. Po pěti měsících koráb přistál na hoře Ararat. Později se ukázaly vršky hor. Noé vypustil krkavce, ale ten se nevrátil. Potom vypustil holubici, ale protože všude byla voda a ona nenašla, kde by odpočinuly její nohy, přiletěla zpátky k Noé. Po sedmi dnech Noé opět vypustil holubici, a ta se vrátila s olivovým listem. Tak Noé věděl, že vody opadly. Po dalších sedmi dnech se už nevrátila. Našla stromy a potravu.

Kapitola 10 NOÉ OBĚTUJE (1. Mojžíšova 8)

Potom odňal Noé přikrytí korábu. Po roce a deseti dnech byla země zcela suchá. Tehdy Bůh řekl Noé, aby on a jeho žena a synové a jejich ženy opustili koráb. A tak oni a zvířata a ptáci a plazi, všichni opustili koráb. Jak byli šťastní! Ale Bůh byl s Noé po celou tu dlouhou dobu v korábu. Radost nebe je být s Bohem a Pánem Ježíšem, a když On je s námi. Noé měl tuto radost; ačkoliv byl po celý rok zavřen uvnitř korábu, měl s sebou nejlepšího Přítele. My, kdo věříme v Pána Ježíše, Ho máme při sobě a jsme zrovna tak bezpečni jako Noé.

Noé postavil oltář a obětoval ze všech čistých zvířat a ptáků. Hospodin zachutnal tu příjemnou vůni a řekl ve Svém srdci: *„Nebudu více zlořečiti zemi pro člověka, protože myšlení srdce lidského zlé jest od mladosti jeho; aniž budu více bítí všeho, což živo jest, jako jsem učinil. Nýbrž dokavadž země trvati bude, setí a žeň, studeno i horko, léto a zima, den také a noc nepřestanou.“* (1. Mojžíšova 8,20-22) Příjemná vůně z oltáře je obrazem toho, jak Bůh hleděl dopředu na vzácnost oběti Svého Syna na kříži za nás a za Noé též.

Všechny vody potopy nebo křtu nemohou nikdy smýt hříchy tvých zlých myšlenek a skutků, neboť *„bez krve vylití není odpuštění vin“* (Židům 9,22).

Bůh požehnal Noé a jeho synům a řekl: *„Plodtež se a rozmnožujte se a naplňujte zemi. Strach váš a hrůza vaše buď na všeliký živočich země a na všecko ptactvo nebeské. Všecko, což se hýbe na zemi, a všechny ryby mořské v ruce vaše dány jsou. Všecko, což se hýbe a jest živo, bude vám za pokrm; jako bylinu zelenou, dal jsem vám to všecko. Avšak masa s životem jeho, kterýž jest krev jeho, nebudete jísti.“* (1. Mojžíšova 9,1-4)

Někteří lidé si myslí, že dobré skutky, nejedení masa nebo nezabíjení zvířat je učení vhodnými pro nebe. Ne! Jedení nebo nejedení masa nemá co činit s odpuštěním našich hříchů (1. Timoteovi 4,1-6). Ale nejíme krev. Proč? Protože krev je život a život náleží Bohu (Skutky ap. 15,20-29; 3. Mojžíšova 17,10-14). Vylitá krev Ježíše Krista nám říká, že zemřel - dal za nás Svůj život.

Bůh postavil na oblohu duhu jako znamení, že už nikdy nebude potopa. To nás upomíná na to, že Bůh zaslíbil, že všichni, kdo věří v Pána Ježíše, mají věčný život a uniknou soudu (Jan 3,16 a 5,20).

Noé vzdělal vinice, pil víno a opil se. Jeho syn Cham ho viděl nahého v jeho stanu, ale Sem a Jáfet přikryli svého otce. Když Noé procítil ze svého vína a zvěděl, co se stalo, zlořečil Chamovu synu.

Kapitola 11

VĚŽ V BÁBEL

(1. Mojžíšova 11)

Synové Noé měli mnoho dětí. Když tak šli, našli velkou rovinu a žili tam.

Bůh řekl Noé a jeho synům, aby se rozšířili po celé zemi. Ale obyvatelé této roviny Sinear se nechtěli hýbat, a tak řekli: „*Nuže, nadělejme cihel a vypalme je ohněm. I měli cihly místo kamení a zemi lepkou místo vápna. Nebo řekli: Nuže, vystavějme sobě město a věž, jejíž by vrch dosahal k nebi; a tak učiňme sobě jméno, abychom nebyli rozptýleni po vsi zemi.*“ (1. Mojžíšova 11,3-4) Možná, že se báli, že Bůh pošle jinou potopu, a tak se snažili dostat pryč od Jeho soudu. Dnes činí lidé totéž, ale nemohou se dostat pryč od Boha. Pán sestoupil, aby viděl město a věž. Zmátl jejich jazyky, takže si nemohli rozumět. Jeden třeba chtěl maltu, ale druhý mu nerozuměl, co říká. Jiný zase potřeboval cihly, ale žádný nevěděl, co chce. Proto nemohli pracovat. Zastavili stavbu, nazvali ji Babel = „zmatení“ - a tak je Bůh rozptýlil po celém světě.

Všimněte si, jak velmi lehce může Bůh zastavit ty, kdo si myslí, že jsou moudří. Kéž bychom my všichni ctili a klaněli se tomu jedinému pravému Bohu a nejednali proti Němu. Asi dva tisíce let po zmatení v Babel Pán Ježíš Kristus, Boží Syn, přišel na svět, aby zemřel za hříšné lidi. Byl opět vzkříšen z mrtvých; a po čtyřiceti dnech odešel zpět do nebe. O deset dní později byli ti, kdo uvěřili v Pána Ježíše, shromážděni na jednom místě: náhle Bůh seslal Svého Ducha Svatého s nebe a oni mohli mluvit jinými jazyky. Byli tam lidé ze všech konců světa a byli velmi překvapeni, když je slyšeli, jak skrze Ducha Svatého mluví v rodném jazyce každého z nich. Řekli: „Jak je to možné?“ V Babel to byla Boží velká moc, která rozptylovala. Nyní je to Boží velká moc, která jim umožňuje rozumět a slyšet dobrou zvěst o spasení. V nebi budeme užívat jenom jednu řeč. Každý bude rozumět druhému, poněvadž tu se všichni narodili do jedné velké rodiny. Patříš také k této rodině nebe?

Kapitola 12

BŮH POVOLÁVÁ ABRAHAMA

(1. Mojžíšova 12)

Každým dnem se lidé stávali horšími. Opustili Boha Stvořitele a klaněli se a uctívali modly udělané lidskýma rukama ze dřeva, kamene, mědi a ze železa. Ty vůbec nejsou Bůh: jejich oči nemohou vidět; jejich ústa nemohou mluvit; jejich údy se nemohou pohybovat. Jak je to bláznivé a zlé! Když se nechtěli změnit a litovat toho, nechal je Bůh, aby šli po své cestě. I dnes chodí muži, ženy a děti do chrámů, aby pálili kadidlo modlám, místo aby se klaněli živému Bohu. Ale Bůh je ještě netrestá. Čeká na ně dlouho, aby se k Němu obrátili.

Hospodin povolal jednoho muže, Abrama (jehož otec se klaněl modlám), aby opustil dům svého otce, svoji rodinu a svou zemi, aby sloužil samému pravému Bohu a šel na místo, které pro něho Hospodin vyvolí. Chtěl tuto zem dát jemu a jeho dětem jako dar. Abram uvěřil Bohu, poslechl a šel, aniž by věděl, kam jde.

Jeho otec Táre vzal Abrama, jeho ženu a svého vnuka Lota, aby šli do Kanánu, ale zastavili se v Cháran až do smrti Táre. Potom si Abram vzpomněl, jak se mu zjevil Bůh slávy; a tak opustil Cháran a šel do Kanánu tak, jak mu Bůh řekl. Přemýšlejme chvíli: Od Adama k Abramovi to bylo asi dva tisíce let. Matuzalém pravděpodobně mohl slyšet Adama vyprávět tyto podivuhodné příběhy po dobu 243 roků a dále je vyprávěl Semovi 98 let. A Sem žil s Abramem 150 let. V Ur Kaldejských, kde žil Abram a jeho otec, se z Abramovy doby našlo mnoho věcí, i knihy a knihovny.

Kapitola 13

ABRAM A LOT

(1. Mojžíšova 13)

Abram měl stan a oltář. Stan nám říká, že byl cizincem, očekávajícím města, majícího základy postavené Bohem. Oltář měl k tomu, aby se klaněl pravému Bohu. My, kdo věříme v Pána Ježíše, jsme zde také cizinci; náš domov je v nebi. A Pána Ježíše máme za svoji oběť i oltář.

Když v Kanánu bylo málo potravy, sestoupil Abram do Egypta a vzal s sebou Lota. Myslím, že Abram zapomněl, že Bůh ho mohl nasytit v Kanánu. A přece Bůh Abramovi a Lotovi požehnal, jak to zaslíbil. Dal jim mnoho dobytka, ovcí, velbloudů a služebníků. Když se vrátili do Kanánu, měli tolik dobytka, že jim nestačila tráva. Jednoho dne našli Abramovi služebníci pro jeho dobytek pěknou trávu, ale Lotovi služebníci tam přivedli svůj dobytek a vznikl mezi nimi spor. Abramovi to bylo

líto, neboť viděl, že to byla nesnáz mezi Božím lidem. Měli jeden druhého milovat. A tak Abram řekl Lotovi, poněvadž jsou bratři, že mezi nimi nemá být spor a že si může vybrat: Chce-li pro svůj dobytek část nalevo, Abram půjde napravo. Nebo vybere-li si Lot část napravo, pak on půjde nalevo. To byla Abramova laskavost, neboť byl starý člověk. Lot by měl říci: „Ne, ty si prosím vyber první.“ Ale Lot to neřekl; díval se na celou rovinu řeky Jordánu, - na hojnost vody a vláhy jako v Egyptě. A tak si Lot zvolil část s trávou a postavil svůj stan směrem k velmi zlému městu Sodomě.

Když Lot odešel, řekl Pán Abramovi: *„Pozdvihni nyní oči svých, a pohleď z místa, na němž jsi, na půlnoci a na poledne, i na východ a na západ. Nebo všechnu zemi, kterou vidíš, tobě dám a semeni tvému na věky.“* Potom řekl Hospodin Abramovi, aby prošel tu zemi po délce a po šířce, aby viděl, jak je velká a dobrá. Potom Abram přestěhoval svůj stan na rovinu Mamre a opět postavil Hospodinu svůj oltář.

Kapitola 14

ABRAM A KRÁLOVÉ

(1. Mojžíšova 14)

Abram v Hebronu na rovině Mamre byl daleko od zlého města Sodomy. Měl mnoho služebníků a dobytka. Za nějaký čas přišli čtyři králové a bojovali proti králi Sodomy a králům čtyř dalších měst. Ti čtyři králové v bitvě zvítězili a zajali lid a Lota a vzali všechno jmění.

Abram uslyšel o Lotovi. Abram měl víru v Boha. Shromáždil 318 cvičených služebníků a s několika svými přáteli šel za těmi čtyřmi králi, až je jedné noci dohonili. Bojovali s nimi, pobili je a přivedli Lota, lid a jmění zpátky do Sodomy. Když se vracel, vyšel mu vstříc vznešený král Sáleem jménem Melchisedech. Jeho jméno znamená „král spravedlnosti“. Jméno jeho města znamená „pokoj“. Tento vznešený král byl také knězem, a to nikoli model v chrámě, ale knězem nejvyššího Boha. Je jenom jeden nejvyšší Bůh, pravý Bůh nebe. Když se Abram vracel, přinesl mu tento vznešený král chléb a víno. Požehnal Abramovi a řekl: *„Požehnaný Abram Bohu silnému nejvyššímu, kterýž vládne nebem a zemí. A požehnaný Bůh silný nejvyšší, kterýž dal nepřátele tvé v ruce tvé.“* A Abram mu dal desetinu ze všech věcí. Král Sodomy byl velmi rád, když viděl, že jeho lid se vrací zpět v pokoji. A tak řekl Abramovi: *„Dej mi lid a zboží vezmi sobě.“* Ale Abram řekl: *„Pozdvihl jsem ruky své k Hospodinu, Bohu silnému nejvyššímu, kterýž vládne nebem i zemí, že nevezmu od niti až do řeménka obuvi ze všech věcí, kteréž jsou tvé, abys neřekl: Já jsem obohatil Abrama.“* Jak je to krásné, když ten, který vlastní nebe a zemi, je přítelem člověka! Kdybyste měli bohatého přítele, který vlastní mnoho polí a domů a který

vás miluje, báli byste se, že budete chudí? Víte, že vám vždycky pomůže a že mu můžete přímo povědět o věci, kterou potřebujete. Jak je to krásné! Potřebujete brát jediný haléř od někoho jiného?

Pán země a nebe, nejbohatší ze všech, chce být tvým přítelem. Jak podivuhodné! Kdo že? Nejvyšší Bůh. Ukázal Svou lásku k tobě tím, že učinil něco, co žádný jiný nemohl učinit. Seslal Svého Syna, aby zemřel za tvé hříchy, takže s Ním můžeš být v míru, dosáhnout milosti a požehnání. Slyšel jsi někdy o takové lásce? Děkoval jsi Jeho Synu, Pánu Ježíši Kristu, Králi spravedlnosti a Králi pokoje za to, že opustil Svůj nebeský domov a přišel na tuto zem, aby zemřel za tvé hříchy?

Kapitola 15

MŮŽEŠ SPOČÍTAT HVĚZDY?

(1. Mojžíšova 15)

Nejvyššímu Bohu se velmi líbilo, že Abram si nevzal odměnu od Sodomského krále. Řekl: „*Neboj se, Abrame; já budu pavéza tvá a odplata tvá velmi veliká.*“ A Abram řekl: „*Panovniče Hospodine, co mi dáš, poněvadž já scházím bez dětí?*“ Abram si myslel, že poněvadž nemá děti, bude po něm dědit jeho služebník a dostane všechnen majetek. Ale Bůh řekl Abramovi: „*Nebudeť ten dědicem tvým, ale kterýž vyjde z života tvého, ten dědicem tvým bude.*“ Abram byl tehdy starý, bylo mu asi 85 let. Bůh ho vyvedl ven a řekl mu: „*Vzhlédni nyní k nebi a sečti hvězdy, budeš-li je však moci sčísti;*“ a řekl mu: „*Tak bude símě tvé.*“ Abram uvěřil Bohu. Neptal se: „Jak to může být? Je mi 85 let a mé ženě 75. Jak můžeme mít syna?“ Abram jen prostě uvěřil Bohu a Bůh mu to počítal za spravedlnost.

Jak je to jasné a jednoduché! Abram sám nebyl spravedlivý člověk. Abram byl hříšník jako ty a já. Ale právě proto, že uvěřil Božímu slovu, měl ho Bůh za spravedlivého. Je to jako kdyby Bůh řekl: „Abrame, jsi hříšník, ale protože mně věříš, mám tě za spravedlivého člověka.“ Bůh mu neřekl, že má jednat jako spravedlivý člověk, ani že má něco činit, zachovávat přikázání a zákon nebo být dobrým člověkem. Jen prostě a jasně řekl, že Abram UVĚŘIL BOHU A BŮH MU TO POČÍTAL ZA SPRAVEDLNOST (viz Římanům 4,3). Bůh má hříšníky za spravedlivé, když věří Božímu slovu, a ne kvůli skutkům, které snad činí.

Lidé se ptají: „Toto je zcela jasné, ale jaký užitek to má pro mne?“

Slyšte! Bůh říká, že toto nebylo napsáno jen pro Abrama, ale také pro nás. Boží Syn, Pán Ježíš Kristus, zemřel na kříži za naše hříchy, a potom byl opět vzkříšen. Jestliže této skutečnosti věříte, má vás Bůh za spravedlivé, stejně jako ospravedlnil Abrama (Římanům 4,23-25). Někteří řeknou: „Myslím, že mi docela dobře stačí mé dobré skutky, abych byl učiněn spravedlivým.“ Příteli, toto není způsob, jakým Bůh

ospravedlnil Abrama. „*Tomu pak, kdo nečiní skutků, ale věří v toho, který spravedlivého činí bezbožníka, bývá počtena víra jeho za spravedlnost.*“ (Římanům 4,5)
Jsi hříšník nebo ne? Chceš, aby tě Bůh ospravedlnil, nebo nechceš? Věř Bohu. Pán Ježíš zemřel za naše hříchy a byl opět vzkříšen, aby nás ospravedlnil. Jenom věř, přijmi toto dílo pro sebe a budeš Bohem ospravedlněn (Římanům 3,24.28; 4,5.25; 5,1.9).

Kapitola 16

BŮH, KTERÝ SLYŠÍ

(1. Mojžíšova 16)

Slyšeli jsme o tom, jak Bůh řekl, že Abramovy děti mají být jako hvězdy. Abram uvěřil Božímu slovu a Bůh mu jeho víru počítal za spravedlnost.

Když Abram žil v Kanánu asi deset let a neměl syna, jeho žena Sarai, místo aby čekala na Boží zaslíbení, Abramovi řekla: „*Vejdi k děvce mé, zda bych aspoň z ní mohla mít syny.*“ Abram poslechl. Ale to udělal špatně, protože nejdříve věřil, že Bůh může způsobit, aby Sarai měla syna. Měl čekat. Křesťan nemá mít více než jednu ženu.

Nyní můžete vidět smutný výsledek v Abramově domácnosti. Když Agar, služebnice, viděla, že bude mít dítě, nevážila si Sarai. Sarai nenáviděla Agar a jednala s ní tvrdě, takže Agar utekla pryč od své paní Sarai a šla na poušť ke studnici vody. Tam jí anděl Hospodinův řekl: „*Agar, děvko Sarai, odkud jdeš a kam se bereš?*“ Agar řekla: „*Od tváře Sarai paní své já utíkám.*“ Anděl řekl: „*Navrať se ku paní své a pokor se pod ruku její.*“ A řekl: „*Aj, ty jsi těhotná a porodíš syna, a nazveš jméno jeho Izmael;*“ (což znamená: „Bůh uslyšel“). A Agar nazvala jméno Hospodinovo: „*Ty jsi silný Bůh vidění.*“ Mohou modly slyšet nebo také hledět na lidi? Nejen pravý Bůh nebe sám mohl slyšet a vidět, když Agar utíkala. Dnes je Bůh tentýž. Slyší tě a vidí tě na všech cestách, po nichž kráčíš. A nejen to, ale On tě také miluje. Mohou tě modly ze dřeva a z kamene milovat? Ne. Miluje tě ďábel? Ne! Ďábel ti chce ublížit, ale pravý Bůh tě nikdy nezapomene milovat.

Když Izmaelovi bylo třináct let, řekl Hospodin Abramovi: „*Já jsem Bůh silný všemohoucí, chod' ustavičně přede mnou a buď dokonalý.*“ A ještě řekl: „*Budeš otcem národů mnohých.*“ Bůh změnil Abramovo jméno na Abraham, což znamená „otec mnohých národů“. Bůh dále zaslíbil, že dá jeho dětem pro všechny časy zemi Kanán a že On bude jejich Bohem.

Bůh dal Abrahamovi znamení zaslíbení nazvané obřízka. Nařídil, aby jeho syn Izmael a všichni pohlaví mužského v Jeho domě měli toto znamení. Když mu Bůh mluvil tato slova, bylo Abrahamovi devadesát devět let. Bůh také změnil jméno

Sarai na Sára, což znamená „kněžna“.

Viděl jsi někdy Žida? Židé jsou Abrahamovy děti, jejich zemí je Kanán. Poněvadž hřešili proti Bohu, klaněli se modlám a potom zabili Božího Syna, zkazil jejich město Jeruzalém a rozptýlil je před asi 1900 lety do všech zemí světa.

Kapitola 17

BŮH, KTERÝ VŠECHNO VIDÍ A VŠECHNO SLYŠÍ

(1. Mojžíšova 18)

Jednoho dne, když Abraham seděl u dveří svého stanu, uviděl tři muže. Šel jim vstříc, přinesl vodu, aby si umyli nohy, a Sára připravila jídlo. Abraham stál u nich, když jedli pod stromem.

Když muži jedli, jeden z nich řekl Abrahamovi: „*Sára, tvá manželka, bude mít syna.*“ Sára byla hned za dveřmi stanu. Když tohle slyšela, smála se pro sebe. Neřekla ani slovo, a přece Ten, kdo jí zaslíbil syna, byl Bůh nebe. Byl tam v podobě jednoho muže. On zná všechny naše myšlenky. Hospodin řekl Abrahamovi: „*Proč se Sára smála? Je snad pro Hospodina něco příliš těžkého?*“ A opět řekl: „*Sára bude mít syna.*“ To nám ukazuje, že Bůh je všemocný. Nic pro Něho není příliš těžké. Modly v chrámech nejsou takové. Modla nic není, nic nemůže, ale Bůh může všecko. Jakmile Sára poznala, že Bůh může vidět do jejího srdce, bála se a řekla, že se nesmála. Taková lež je před Bohem k ničemu. Proto řekl: „*Není tak, ale smála jsi se.*“ Přátelé, pamatujte, že Bůh vidí do hloubi vašich srdcí! A přece vás miluje. Chce odejmout vaše hříchy a dát vám věčný život.

Potom šli ti tři muži k Sodomě a Abraham šel s nimi. Hospodin řekl: „*Zdali já zatajím před Abrahamem, co dělají budu?*“ Hospodin opět řekl, že hřích Sodomy je velmi velký a že On proto chce sestoupit, aby viděl, zda to město je tak zlé jako jeho křik. Když Abraham slyšel o Božím úmyslu potrestat Sodomu, kde žil Lot, bylo mu ho líto. Ale Abraham věděl, že Bůh je láska a že chce slyšet jeho modlitbu. A tak přišel a řekl: „*Zdali zahladíš spravedlivého s bezbožným?*“ Možná že ve městě je padesát spravedlivých. Chceš to město zničit a neušetřit kvůli těm padesáti spravedlivým, kteří v něm jsou? Také se zeptal: „*Zdali soudce vši země neučiní soudy?*“ Hospodin řekl: „*Jestliže naleznu v Sodomě, v městě tom, padesáte spravedlivých, odpustím všemu tomu místu pro ně.*“ Abraham se ptal dále. Možná že k těm padesáti spravedlivým jich bude chybět pět; chceš zničit celé město kvůli těm chybějícím pěti? Hospodin řekl: „*Nezahladím, jestliže tam najdu čtyřicet pět.*“ Abraham prosil za Sodomu znovu a znovu; možná, že jich tam bude čtyřicet... třicet... dvacet. Hospodin pokaždé řekl: „*Nezahladím město.*“ Abraham ještě prosil dále: „*Prosím, ať se nehněvá Pán můj, jestliže jednou ještě mluvit budu. Snad se jich tam najde*

jen deset.“ A Hospodin řekl: „Nezahladím i pro těch deset.“ Potom Abraham přestal a Hospodin šel Svou cestou.

Nezlobil se kvůli Abrahamově prošení; rád to slyšel. Jestliže se modlíš k Bohu upřímně, nebude se nikdy zlobit; On vidí, slyší, miluje a dává zaslíbení: *„Kdo by koli vzýval jméno Páně, bude spasen.“* Jestliže nejsi spasen, přijď k Bohu skrze Ježíše a přijmi odpuštění skrze dílo, které Ježíš vykonal na kříži, aby smyl tvé hříchy.

Kapitola 18

HROZNÝ SOUD

(1. Mojžíšova 19)

V krásné rovině, kde Lot žil, byla pěkná tráva k pastvě pro dobytek a také pět měst, mezi nimi Sodoma a Gomora. Lidé tam byli velmi zlí. Bůh řekl, že sestoupí, aby pohleděl. Dva andělé v podobě mužů přišli do Sodomy jednou večer, když Lot seděl v bráně. Jakmile spatřil anděly, žádal je, aby k němu vešli do domu na noc. Andělé nejprve řekli: „Ne.“ Ale Lot je nutil. Když lidé zvěděli, že tito muži jsou v Lotově domě, přišli, chtěli vylomit dveře a ublížit jim. Lot vyšel ven a řekl: „Prosím, bratři moji, nečiňte zlého.“ Myslíte, že ti lidé přestali dělat takové věci? Ne. A tak muži vtáhli Lota zpátky do domu a učinili, aby ti venku byli slepí a nemohli najít dveře.

„I řekli muži k Lotovi: Máš-li ještě zde koho, buď zetě neb syny své neb dcery své, i všecko, což máš v městě, vyveď z místa tohoto. Neboť zkažíme místo toto, protože se velmi rozmohl křik jejich před Hospodinem, a poslal nás Hospodin, abychom zkazili je. Vyšed tedy Lot, mluvil k zetům svým, kteří pojali dcery jeho, a řekl: Vstaňte, vyjděte z místa tohoto, neboť zkaží Hospodin město toto. Ale zdálo se zetům jeho, jako by žertoval.“ (1. Mojžíšova 19,12-14) Neuvěřili, ani neopustili Sodomu. Mysleli, že Lot žertuje.

K ránu andělé pobízeli Lota a řekli mu, aby vstal, vzal svou ženu a dvě dcery, aby nebyli zkaženi spolu s městem. A poněvadž jednal pomalu, vzali ti dva andělé Lota s rodinou za ruce, neboť Bůh se nad ním slitoval, vedli je ven z města a řekli: *„Zachovej život svůj, neohlédej se zpět, ani se zastavuj na vsí této rovině.“* Ale Lotova žena se ohlédla a proměnila se v solný sloup. *„Pomněte na Lotovu ženu.“* (Lukáš 17,32)

Když byl Lot zachráněn, dštil Hospodin na Sodomu síru a oheň s nebe. Lidé v Sodomě viděli anděly, ale nevěděli, že soud přijde tak brzy. A ačkoliv to Lot svým zetům řekl, nevěřili tomu. Ráno lidé jedli, pili, sázeli a stavěli jako obvykle, až na jednou byli zničeni.

Pomysli na to, jak se asi cítili Lotovi zetěvé, když uviděli s nebe padat síru! Tehdy,

ačkoliv už věřili Lotovým slovům, bylo příliš pozdě. Milí přátelé, pro ty, kdo zanedbávají evangelium Pána Ježíše, se blíží ještě hroznější soud. Jinak než vírou nelze uniknout (Jan 3,16). Kdyby Lotovi zeťové věřili, byli by zachovali svůj život. Ale oni nevěřili, a tak byli spáleni.

Dnes si můžete zvolit. Zítra snad bude už pozdě.

Kapitola 19

STO LET STARÝ MUŽ MÁ SYNA

(1. Mojžíšova 21)

Jak Bůh léta předem zaslíbil, dal Sáře syna; Abrahamovi bylo v té době sto let. Sára byla ráda a řekla: „*Radost* (doslova: „*smích*“) *mi učinil Bůh; kdokoli uslyší, radovati* (smáti) *se bude spolu se mnou.*“ A jeho jméno bylo Izák, což znamená „srdečný smích“.

Chlapec rostl a v den, kdy byl ostaven, učinil Abraham velké hody. Tehdy Sára viděla, že Izmael, jemuž bylo asi patnáct let, se posmíval. A tak řekla Abrahamovi: „*Vyvrž děvku tuto i syna jejího; neboť nebude dědicem syn děvky té se synem mým Izákem.*“ Abraham nebyl rád, že je má vyvrhnout, ale Bůh Abrahamovi řekl: „*Cožkoli řekla tobě Sára, povol řeči její, nebo v Izákovi nazváno bude tobě símě.*“ Bůh potom zaslíbil, že také Izmaele učiní ve velký národ.

Abraham tedy vstal velmi ráno, a vzav chléb a lahvicí vody, dal Agar a vložil na její rameno a odeslal je pryč. Putovali v poušti; vodu z lahvice vypili, den byl horký a Izmael měl velkou žízeň, takže už dál nemohl jít. Agar se nemohla dívat na to, jak její syn před ní umírá žízní, a tak jej položila pod keř a odešla od něho kus cesty pryč. A co myslíte, že Izmael dělal, když byl pod tím keřem? Volal k Bohu. Byl to chlapec čtrnácti až patnáctiletý. Myslíte, že Bůh byl ochoten slyšet jeho křik? Ano. Poslal anděla k Agar, aby řekl: „*Bůh uslyšel hlas dítěte;*“ a ukázal jí studnici vody. Agar nabrala vodu pro Izmaele. Bůh pečoval o Izmaele a nechal ho bydlet na poušti, kde vyrostl a stal se z něho střelec.

Pamatuj: „*Blízký jest Hospodin všechněm, kteří Ho vzývají v pravdě.*“ A také: „*Kdož by koli vzýval jméno Páně, spasen bude.*“

Kapitola 20

OBĚTOVÁNÍ JEDNOROZENÉHO SYNA

(1. Mojžíšova 22)

Když Izák vyrostl, zkusil Bůh Abrahamovu víru. Bůh mu řekl: „*Abrahame!*“ A on

řekl: „*Ted' jsem.*“ Bůh řekl: „*Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria; a obětuj ho tam v oběť zápalnou na jedné hoře, o níž povím tobě.*“ Abraham byl velmi bohatý a Izák byl dědicem všech věcí. Bůh zaslíbil, že Abrahamovy děti se rozšíří po celé zemi, kde žil, takže celá jeho naděje směřovala k Izákovi. Mohl potom Abraham důvěřovat Bohu a poslechnout Ho v této jedné věci nebo nemohl? Ano, i tak mohl. Poslechl Boha a vstal brzy ráno, osedlal svého osla, vzal s sebou své dva služebníky, Izáka, svého syna, a dříví k zápalné oběti a šel k místu, o němž mu Bůh řekl. Třetího dne Abraham řekl svým služebníkům: „*Pozůstaňte vy tuto s oslem, já pak a dítě půjdeme tamto; a pomodlíce se, navrátíme se k vám.*“ Jak myslíte, že Abraham věděl, že se vrátí s Izákem zpátky? Protože věřil, že Bůh může vzkřísit Izáka, jeho syna, z mrtvých. A tak vzal Abraham dříví a dal je na Izáka. Zrovna tak jako Boží milovaný Syn nesl ten těžký dřevěný kříž. A Abraham si vzal do ruky oheň a nůž a šli oba spolu. A Izák řekl svému otci: „*Otče můj!*“ A Abraham řekl: „*Zde jsem, synu můj.*“ Izák řekl: „*Aj, ted' oheň a dříví, a kde je beránek k zápalné oběti?*“ Abraham řekl: „*Bůh opatří sobě beránka k oběti zápalné, synu můj.*“ A když přišli na místo, o kterém mu Bůh řekl, udělal Abraham oltář a srovnal na něm dříví. A svázal Izáka, svého syna, položil ho na oltář na dříví. Potom vztáhl ruku svou a vzal nůž, aby zabil svého syna. Náhle na něho zavolal anděl Páně s nebe a řekl: „*Abrahame, Abrahame!*“ Ten odpověděl: „*Zde jsem.*“ Anděl řekl: „*Nevztahuj ruky své na dítě, aniž mu co čiš; neboť jsem již poznal, že se Boha bojíš, když jsi mi neodepřel syna svého, jediného svého.*“ Jak byl Abraham rád a hned svého syna rozvázal. Potom uviděl berana, zachyceného za rohy v křoví. Abraham vzal toho berana a obětoval ho v oběť zápalnou místo svého syna. Potom Abraham nazval jméno toho místa Jehova-Jireh, to jest: Hospodin opatří; neboť Bůh si opatřil zápalnou oběť namísto Izáka. Tak se Abraham vrátil ke svým služebníkům s Izákem a šli domů společně.

Bohu se velmi líbilo, že Ho Abraham poslechl a obětoval svého syna Izáka. Bůh zaslíbil, že mu dá velké požehnání a že v jeho semeni budou požehnány všechny národy země. To se naplnilo, protože jedinou nadějí celého světa je Símě Abrahamovo - a tím je Pán Ježíš Kristus, jehož Bůh neušetřil, „*ale za nás za všechny vydal Jež*“ (Římanům 8,32). Takto vidíme v Abrahamovi a Izákovi krásný obraz Boha Otce a Jeho jednorozeného Syna, Pána Ježíše Krista, čistou Obětí, který nesl naše hříchy na Svém těle na kříži a navždy je odstranil od Boží tváře. Chceš Ho přijmout za svého Spasitele?

Bůh ušetřil syna, jehož obětoval Abraham; ale neušetřil Svého Syna.

Kapitola 21

IZÁKOVA NEVĚSTA

(1. Mojžíšova 24)

Víme, že Abraham byl cizincem v zemi Kanán, a proto když Sára umřela, neměl místo, kam by ji pohřbil. Abraham mluvil s lidmi té země a koupil od nich pole s jeskyní a stromy. Ačkoliv Pán Ježíš je Bůh a také Král slávy, přesto když byl na zemi, řekl: „*Lišky doupata mají a ptáci nebeští hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil.*“ (Lukáš 9,58) Byl skutečně chudý. Když zemřel, Jeho přítel půjčil hrob, aby Ho tam pochovali. Stejně jako u Sáro to byla jeskyně a byla v zahradě; neboť Bůh měl péči o Svého milovaného Syna.

Bůh nezaslíbil, že ti, kdo v Něho věří, budou bohatí, ale říká nám, že jsme cizinci na zemi, protože náš domov je v nebi, a že zde na zemi budeme mít utrpení a soužení. Izák byl smutný po smrti své matky, a proto otec zavolał svého nejstaršího služebníka, který vládl nade vším jeho domem, a řekl mu, aby šel k jeho lidu a našel Izákovi manželku. Dlouho předtím řekl Bůh Abrahamovi, aby opustil svůj domov. Poslechl a Bůh ho vedl do Kanánu. Nyní však, poněvadž lidé v Kanánu byli zlí, Abraham nechtěl, aby jeho syn odtud měl ženu.

Pomysli si, že služebník měl jít na velmi vzdálené místo, najít tam dívku, říci jí, aby opustila svou rodinu a cestovala dlouhou cestu pouští, aby se vdala za cizince. To není snadné. Věrný služebník řekl Abrahamovi, že ta žena třeba s ním nebude chtít jít do Kanánu. Má potom přivést jeho syna zpět do Abrahamovy rodné země? Abraham řekl: „*Hleď, abys zase neuvodil syna mého tam. Hospodin Bůh nebe, který vzal mne z domu otce mého a z vlasti mé, a mluvil mi, a který mi přísáhl říka: Semeni tvému dám zemi tuto, on pošle anděla svého před tebou a vezmeš manželku synu mému odtud. Jestliže by pak žena ta nechtěla jít s tebou, svoboden budeš od této přísahy mé; toliko syna mého neuvod' tam zase.*“ (1. Mojžíšova 24,6-8) Služebník to slíbil.

Vidíme Abrahama jako obraz nebeského Otce a Izáka, položeného na oltář, jako obraz Božího Syna ve smrti na kříži. Když se Izák vrátil domů, je to jako Pán Ježíš, když byl vzkříšen z mrtvých a vrátil se do nebe. A služebník je jako Duch Svatý.

Izák byl smutný, když jeho matka zemřela. Pán Ježíš řekl: „*Zrno pšeničné padne v zemi, neumře-li, ono samo zůstane, a pakli umře, mnohý užitek přinese.*“ (Jan 12,24) Toto mluvil sám o sobě a znamená to, že kdyby zůstal v nebi, anebo jen přišel na zem a nezemřel, že by zůstal sám. Pomysli jen, Pán Ježíš by byl smutný v nebi, kdyby neměl nás. Obdivuhodné! A tak opustil Svůj nebeský domov, přišel na zem, zemřel a byl pohřben. Pak opět vstal a odešel zpět do Svého nebeského domova. Potom Bůh poslal Ducha Svatého na tuto zem, stejně jako Abraham vyslal svého věrného služebníka.

Proč ho poslal? Protože chtěl najít Izákovi manželku, aby s ním žila po celý svůj život. Proč Bůh poslal Ducha Svatého? Chtěl najít nevěstu, manželku pro Pána Ježíše, aby s Ním v nebi žila navždy. Duch Svatý přišel na tuto zem již dávno. Zve také vás všechny společně do nebe, abyste spolu tvořili nevěstu pro Pána Ježíše Krista. Jeho nevěstou není jenom jedna osoba, ale všichni věřící v Pána Ježíše jsou dohromady Jeho jednou nevěstou a budou Jeho manželkou provždy s Ním v nebi.

Kapitola 22

IZÁK DOSTÁVÁ ZA ŽENU REBEKU

(1. Mojžíšova 24)

Abrahamův služebník cestoval s deseti velbloudy pouští, až přišli do Mezopotámie. Tam zastavil velbloudy před městem u studnice vody a modlil se: *„Hospodine, Bože pána mého Abrahama, dej, prosím, ať se potká se mnou dnes to, čeho hledám, a učiň milosrdenství s pánem mým Abrahamem. Aj, já stojím u studnice vody, a dcery mužů města tohoto vycházejí, aby vážily vodu. Děvečka tedy, kteréž bych řekl: NACHYL MEDLE VĚDERCE SVÉHO, Ať se napijí, a ona by řekla: Pij, také i velbloudy tvé napojím, ta aby byla, kterou jsi způsobil služebníkovi svému Izákovi; a po tom poznám, že jsi milosrdenství učinil s pánem mým.“* (1. Mojžíšova 24,12-14)

A zrovna v tu chvíli přicházela hezká dívka Rebeka s vědrem či džbánem. Služebník jí běžel vstříc a řekl: *„Dej mí pít, prosím, maličko vody z věderce svého.“* A ona řekla: *„Napij se, pane můj.“* A rychle složila své vědro na ruku svou a dala mu pít. Když se napil, řekla: *„Také velbloudům tvým navážím, dokud se nenapijí.“* A rychle vyprázdnila vědro do koryta a běžela ke studnici vážit vodu pro velbloudy. Taková velbloudi vypijí hodně vody - mnohem více než kůň.

Tehdy si služebník byl jist, že to je ona, kterou Bůh vyvolil, aby se stala Izákovou manželkou. Když se velbloudi napili, služebník vzal krásnou zlatou náušnici a zlaté náramky, dal jí je a ptal se jí na jméno jejího otce. Když mu Rebeka pověděla, věděl, že je Abrahamovou neteří. Tehdy sklonil hlavu a poklonil se Hospodinu a děkoval Bohu za Jeho vedení a pomoc. Dívka běžela domů a vyprávěla své rodině o tom muži a ukázala zlatou náušnici. Její bratr běžel ke studnici a přivedl muže a řekl: *„Vejdi,... všechno jsem pro tebe připravil.“* A když ten vešel do domu, odsedlal jeho velbloudy a dal jim slámu a potravu. Pro služebníka a jeho muže tu byla voda, aby si umyli nohy, a potrava, aby se najedli. Ale služebník řekl, že nebude jíst, dokud nevypráví, proč přišel. Potom vyprávěl o Abrahamově bohatství a o jeho synu Izákovi a řekl, že Abraham ho zvlášť poslal, aby našel pro Izáka nevěstu. A když byl u studnice a ještě neskončil modlitbu, přišla Rebeka, aby nabrala ze studny vody. Vyprávěl též, jak udělala všechno to, zač prosil. Teď chtěl, aby se stala Izákovou

ženou. „Protož nyní, činíte-li milosrdenství a pravdu s pánem mým, oznamte mi; pakli nic, také mi oznamte, a obrátím se napravo neb nalevo.“

Když bratr a otec Rebeky slyšeli tento podivuhodný příběh, řekli: „Od Hospodina vyšla jest věc tato. Aj, Rebeka před tebou, vezmi ji a jed; a nechť jest manželkou syna pána tvého.“ Když služebník uslyšel jejich slova, poklonil se Hospodinu až k zemi. Dal cenné dary Rebece, jejímu bratru a její matce. Tu noc jedli, pili a spali tam. Druhý den ráno služebník řekl: „Propustťte mne k pánu mému.“ Bratr a matka Rebeky řekli, aby několik dní zůstal, alespoň deset, a potom že půjdou. Ale služebník je prosil, aby mu nebránili jít, poněvadž mu Hospodin pomohl. „Propustťte mne, ať jdu ku pánu svému.“ Zeptali se tedy Rebeky: „Chceš-li jíti s mužem tímto?“ Ach, jak závažná to byla otázka! Má opustit své rodiče, bratra, přátele, modly a svůj domov a stát se ženou cizince teď hned? Řekla: „Nechte mne, ať si to rozmyslím!“ nebo: „Snad půjdu za deset dní!“? Co měla říci? Rebeka řekla: „Půjdu.“ Slyšela služebníka a uvěřila příběhu. Její srdce bylo rozehráto a řekla: „**Půjdu.**“

A nyní dovolte, abych se zeptal: „Chceš ty jít s tímto Mužem?“ Duch Svatý, poslaný od nebeského Otce, ti dnes přináší totéž poselství. Víš, že Pán Ježíš je Boží jednorozený Syn; celý svět je Jeho; všechny věci byly učiněny skrze Něho a pro Něho. Znáš Jeho vznešenost, Jeho lásku a jak zemřel na kříži, aby tě pro Sebe koupil. Slyšel jsi, jak si přeje, abys navždy žil s Ním ve slávě. A já se nyní ptám: „Chceš jít?“, „Chceš přijmout Pána Ježíše za svého osobního Spasitele?“ Lidé řekli: „Ano, chci, ale chvilku počkejte, alespoň deset dní!“ Ale nešli a zahynuli. Ptám se tě: „Chceš jít **nyní?**“, „Chceš přijmout Krista za svého osobního Spasitele **nyní?**“ Uvěř v Něho teď hned a radostně řekni: „**Půjdu.**“

Kapitola 23

VSTŘÍC NEVĚSTĚ

(1. Mojžíšova 24)

Duch Svatý opustil Svůj nebeský domov a přišel na zem, aby hledal nevěstu pro Pána Ježíše. Brzy vezme všechny věřící do nebe, aby žili vždycky s Pánem Ježíšem, tak jako služebník vedl Rebece do pouště, až přišla k Izákovu stanu.

Po mnoho dní byli v poušti, putující do Kanánu. Myslím, že služebník jistě vyprávěl Rebece mnoho o Izákovi, - že jednou Abraham svázal Izáka a položil ho na oltář, aby ho obětoval Bohu.

Čtenáři, víš, že Boží Syn, Pán Ježíš, je Boží Beránek, který se stal obětí za naše hříchy, protože nás chtěl zachránit? Může ti nyní odpustit a přivést tě do nebe.

Když Duch Svatý slyší ztraceného člověka odpovědět: „Půjdu,“ pak tento člověk je spasen a nepatří tomuto světu; pak je jeho domov s Pánem v nebi, i když do nebe

ještě nepřišel.

Izák večer vyšel na pole, aby přemýšlel. Viděl přicházející velbloudy a šel jim na-
proti. Rebeka se ptala služebníka: „*Kdo jest ten muž, který jde po poli proti nám?*“
Služebník odpověděl: „*To jest pán můj.*“ Rebeka sesedla s velblouda, vzala závoj a
přikryla se. Jak šťastné setkání! Izák ji uvedl do stanu své matky, vzal si ji za man-
želku a miloval ji. Pán Ježíš přijde. Nevíme kdy, ale brzy. On řekl: „*Jistě přijdu brzo.*“
„*Nebo ještě velmi, velmi maličko, a aj, ten, který přijíti má, přijde a nebude meš-
kati.*“ (Židům 10,37) Ti, kdo budou připraveni, vejdou do nebe s Pánem a účastní
se svatební hostiny. Potom budou dveře milosti zavřeny. Jsi připraven? Budeš u-
vnitř s Pánem?

Nevěsta

*V prostřed tmy, strasti a bouře
jasný paprsek zřím,
Že si Kristus pro mne přijde,
zcela jistě vím.
V prostřed světla, míru, slávy
domu Otcova
Kristus vyhlíží a čeká,
až tam přijdu já.*

*Dlouho ved' mne Vůdce věrný
touto pouští světa.
Nyní vidím zlaté věže,
město svého Boha.
Tam uprostřed lásky, slávy,
stále čeká mne;
v Jeho dlaních jméno vryto,
nikdy nezapomene.*

*Kdo je to, jenž vstříc mi kráčí
cestou pouště sem,
tak jak Jitřenka zvěstuje
Boží jasný den?
On je to, jenž si mne získal
tam, kde hanby kříž;
v Jeho slávě dobře Ho znám,
vždyť je stále týž.*

*Tam uprostřed zpěvů nebe
mileji Mu zní*

*zvuky kroků jdoucích pouští,
vždy se blížící.
Slavné v domě Otce Svého
připravil On místo nám;
však nevěsta, již Otec dal Mu,
ještě chybí tam.*

*Blahá radost přivítání,
když už přešla pouští.
Uslyším ta drahá slova,
jež jí potom poví.
On a já společně vejdem'
v síně nahoře,
On a já se těšit budem'
lásce Otcově.*

*Kde ni stín ni skvrna není,
zlato jenom zářící,
v té svatosti bez poskvrny
budu kráčet s Ním.
V doprovodu Ježíšově,
Z Něho, pro Něj učiněn,
slávy Boží lásky provždy
budu pomníkem.*

*On v hodině utrpení
nesl zlořečení sám.
Já jsem v této smutné poušti
šel, kde dříve krácel On.
Mne i Jeho v oné slávě
jedna radost bude hřát:
moje, že smím být u Něho,
Jeho, že jsem tam i já.*

Kapitola 24

OPOVRHOVÁNÍ VZÁCNÝM ZASLÍBENÍM

(1. Mojžíšova 25)

Víte, jak Abraham uvěřil Božímu zaslíbení o Kanánu. Svým ostatním dětem dal dary a odeslal je pryč. Ale všechno, co měl, dal Izákovi, neboť on byl ten syn, kterého

Bůh zaslíbil. A Bůh mu řekl, že Izákovy děti obdrží tu zemi. Tak Abraham uvěřil Božímu vzácnému zaslíbení. Abraham žil 175 let. Zemřel a jeho synové Izák a Izmael ho pochovali v jeskyni, kam Abraham předtím pochoval svou ženu.

Izákovi bylo čtyřicet let, když se oženil s Rebekou, a třicet let neměli syna. Proto se Izák modlil k Bohu a On mu dal dva syny, dvojčata. Prvorozený se jmenoval Ezau (což znamená „chlupatý“); druhému říkali Jákob (což znamená „Istivý“ nebo „podvodník“). V některých zemích se lidé modlí k modlům, když chtějí mít syna, ale modly nemohou odpovědět. Pravý Bůh může. Poněvadž se Ezau narodil první, měl lepší místo. Ale Bůh řekl Rebece, že starší bude sloužit mladšímu. Když Ezau vyrostl, stal se lovcem. Jákob miloval svůj domov a žil ve stanech. Jednoho dne se Ezau vrátil z lovu a cítil se velmi unaven. Jákob tou dobou vařil čočovici. Ezau chtěl, aby mu trochu dal, poněvadž měl hlad. Jákob řekl: „*Prodej mi hned dnes své prvorozenství.*“ A tak Ezau prodal své lepší místo za mísu čočovice. Později se dovíme, jak Bůh o tom smýšlel (Židům 12,16.17). Bůh nám říká, že když Ezau chtěl obdržet otcovo požehnání, byl zamítnut a nenalezl cesty k tomu, aby změnil mysl, ačkoliv se velmi, se slzami snažil, aby obdržel požehnání. Znevažovat si Boží zaslíbení o požehnání je velmi zlé. Nuže, Bůh zaslubuje, že když ty, hříšník, uvěříš v Jeho Syna, Pána Ježíše Krista, Bůh ti odpustí tvé hříchy a dá ti pokoj, radost a věčný život. Jestliže zaslíbením opovrhneš, tu nejen tento největší dar ztratíš, ale i kdybys ho později se slzami hledal, nebudeš ho moci obdržet a tvým podílem bude navždy jenom pláč a skřípění zubů. Budeš-li hledat Boha nyní, nalezneš Ho. Ale jestliže se nyní od Pána odvrátíš, možná, že později, až se budeš snažit Boha nalézt, odvrátí se od tebe, jako tomu bylo s Ezau.

Jsi jako Abraham, který si cenil Boží zaslíbení, nebo jako Ezau, který Boží požehnání prodal za miskou potravy, cigaretu nebo špinavý dolar? Ach, buď moudrý a přijmi Boží zaslíbení hned!

Kapitola 25

ZASLÍBENÍ O POŽEHNÁNÍ

(1. Mojžíšova 26)

Pak bylo v té zemi velmi málo potravy, ale Bůh se postaral o Izáka a o jeho rodinu. Bůh se sám ukázal Izákovi a řekl mu, aby bydlel pořád v té zemi. Řekl: „*Budu s tebou a požehnám tobě; neboť tobě a semeni tvému dám všechny země tyto, a utvrdím přísahu, kterou jsem přísáhl Abrahamovi, otcí tvému. Rozmnožím také símě tvé jako hvězdy nebeské, a dám semeni tvému všechny země tyto, a požehnání budou v semeni tvém všichni národové země.*“ „Tvé símě“ má význam dítěte. Zna-

mená to, že všechny národy země budou požehnány v Pánu Ježíši Kristu (Galatským 3,16).

Nejdůležitější věcí je zaslíbení pravého, živého Boha; neboť Jeho zaslíbení je dáno také nám. Jeho zaslíbení znamená toto: V Pánu Ježíši Kristu bude požehnáno mnoha lidem všech zemí. Dnes mnoho zemí prochází těžkostmi, jako jsou povodně, vysoké ceny, válka a jiné. Ačkoliv si mnoho lidí žádá „požehnání“, přece každým dnem je těžkostí více. Proč? Protože lidé nešli pro skutečné požehnání na správné místo. Bůh učinil zaslíbení, ale kdo poslouchá? A tak jsou zde těžkosti. Jestliže chceš opravdové požehnání, musíš jít k Pánu Ježíši. Neustále volá všechny a chce požehnat všem, kdo Mu uvěří.

Bůh velmi požehnal Izákovi a učinil z něho bohatého muže. Měl mnoho ovcí, dobytka a služebníků, takže mu ostatní lidé záviděli. Izákovi služebníci vykopali studnice, ale ostatní mu je zasypali zemí a vzali si vodu pro sebe. Ale on o ně nebojoval; hned vykopal studnici na jiném místě. Potom mu i tu ukradli. Izák odtud odešel a vykopal další studnu. A poněvadž se o ni nevadili, nazval ji Izák Rehobot (což znamená „prostor“), neboť řekl: „Nyní uprostranil nám Hospodin a vzrostli jsme na zemi.“ Když obdržíme požehnání od pravého Boha, nemusíme se vadit s ostatními. Bůh se o nás postará. Izák věděl, že Bůh mu dá zemi a všechny studnice, a tak čekal na Boha. Opět šel dál a Hospodin se mu zjevil a řekl: „*Neboj se.*“ A tak tam Izák postavil oltář a vzýval jméno Hospodinovo a rozbil tam svůj stan. Byl cizinec. Také tam vykopal studnici pro svůj dobytek. My věřící v Pána Ježíše bychom měli být jako Izák. První věcí je oltář, to znamená klanění a vzývání Boha. Druhou věcí je stan, to znamená, že jsme poutníci a cizinci na této zemi. Konečně potřebujeme studnici, to jest Boží slovo - svatou, živou vodu, abychom ji pili každý den.

Kapitola 26

PODVODNÍK

(1. Mojžíšova 27)

Bůh Izákovi požehnal, učinil ho bohatým a dal mu dva syny: staršího Ezau a mladšího Jáкова. V oněch dnech měl starší být větší a dostat mnohem více než mladší. Bůh řekl Izákovi, že jeho starší syn bude pracovat pro mladšího, a vy jste slyšeli, jak Ezau prodal své prvorozenství za čočovici. Izák byl starý a neviděl. Ačkoliv věděl, že Bůh chce, aby mladší syn Jákob byl větší než Ezau, přece velmi miloval Ezau, protože ten byl lovec a svému otci připravoval chutný pokrm. Izák řekl Ezau: „*Aj, já jsem se již zestaral a nevím dne smrti své. Protož nyní... vyjď do pole, ulov mi zvěřinu a přistroj mi krmit chutnou, jak já rád jídám; a přines mi a budu jísti, aby požehnala duše má, prvé než umru.*“ Rebeka řekla Jákovovi, že slyšela jeho otce,

jak žádá Ezau, aby mu připravil chutný pokrm, aby jedl a požehnal Ezau před svou smrtí. Rebeka tedy řekla Jákobovi, aby ji poslechl a vzal dvě mladé kozy. Ona z nich připraví chutný pokrm, Jákob ho donese svému otci, a tak obdrží požehnání místo Ezau. Jákob řekl matce: „*Víš, že Ezau, bratr můj, jest člověk chlupatý a já jsem člověk hladký. Jestliže omaká mne otec můj, tedy zůstanu u něho za podvodného; a tak uvedu na sebe zlořečenství a ne požehnání.*“ Ale jeho matka řekla: „*Poslechni hlasu mého.*“ Vzala kůzlečí kůži a dala ji na Jákobův krk a paže. Také mu oblékla bratrovy šaty. Potom Jákob vzal svému otci chutný pokrm. Otec myslel, že to je Ezau, a tak mu požehnal. Bylo to velmi zlé, že Jákob oklamal svého otce. Jak Jákob, tak i jeho matka si cenili Božího zaslíbení, že jim dá celou zemi a že v Jákobově semeni požehná celému světu. Ale potřeboval Bůh jejich pomoc? Zapomněli, že Bůh je všemocný a že může a chce učinit to, co zaslíbil. Jaký rozdíl proti Abrahamovi, když ten hleděl na Boží zaslíbení. „*O zaslíbení Božím nepochyboval z nedověry, nýbrž posilnil se věrou, dav chválu Bohu, jsa tím jist, že cožkoli zaslíbil, mocen jest i učiniti.*“ (Římanům 4,20.21) Potřeboval Bůh jejich lži? Jákobovi to přineslo mnoho let utrpení. Musel utéci z domu, aby zachránil život. Jeho strýc ho podvedl, a když Jákob byl starý, oklamali ho jeho synové zrovna tak, jako on podvedl svého bratra a oklamal svého otce. Bůh říká: „*Nemylte se..., cožkoli rozsíval by člověk, to bude i žíti.*“ (Galatským 6,7) Jákob sklídl těžkou žeň. To platí pro každého člověka. Řekl jsi někdy nějakou lež? Slyšel ji Bůh? Pamatuj, že co jsi zasel, to budeš sklízet! Hřích člověka strhne dolů do pekla. Budeš nejen sklízet bolestnou žeň v tomto životě, ale budeš mít bolest vždycky. Ale není tu cesta, jak uniknout? Byl Jákob provždy poslán za svůj podvod do pekla? Ne, díky Bohu! Bůh připravil cestu úniku pro každého člověka, pro každého hříšníka. Čteme, že později po letech Jákob skutečně věřil Bohu. Bůh nyní zaslibuje a nabízí spasení každému hříšníkově. Bůh řekl: „*Věrná jest tato řeč a všelikého přijetí hodná, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil.*“ (1. Timoteovi 1,15) Slovo „hříšník“ znamená podvodníky, vrahy a činitele všech zlých věcí. Znamená tebe. Spasení je pro tebe. „*Kdo slovo mé slyší a věří tomu, který mne poslal, má život věčný a na soud nepřijde, ale přešel jest ze smrti do života.*“ (Jan 5,24) Věříš, že to může učinit? Anebo chceš, stejně jako Jákob, Bohu pomoci, aby ti dal věčný život? Jak pošetilél! Buď jako Abraham a věř Božímu zaslíbení. On učiní, co říká. Bůh ti dává zaslíbení věčného života. Věř Jeho slovu, přijmi je a děkuj Mu.

Když Izák požehnal Jákobovi, přišel Ezau a přinášel chutný pokrm pro svého otce a chtěl od něho požehnání. Izák se zeptal: „*Kdo jsi?*“ Ezau odpověděl: „*Já jsem syn tvůj, prvorozený tvůj Ezau.*“ Tehdy Izák poznal, že ho Jákob oklamal, a velmi se zhrozil.

Když Ezau zvěděl, co Jákob udělal, vzkřikl hlasem velikým. Ale bylo příliš pozdě!

Necenil si svého prvorozenství a ztratil své požehnání. Všichni, kdo opovrhují darem věčného života, který Bůh dává, zcela jistě ztratí své požehnání. Mnoho lidí bude volat za dveřmi milosti, když už bude pozdě. Ačkoliv Izák dal Ezau jiná požehnání, přece Abrahamovo požehnání Ezau ztratil; ztratil vše, čeho si Jákob cenil, a už nikdy neměl příležitost, aby to získal.

Kapitola 27

TAK VELIKÁ MILOST

(1. Mojžíšova 28)

Ezau se velmi zlobil, že ho Jákob podvedl, a řekl, že ho zabije. Jeho matka ho slyšela a chtěla, aby Jákob odešel. Proto řekla: „*Vstana, utec k Lábanovi, bratru mému do Cháran. A pobud s ním za některý čas.*“ Ale bojím se, že Jákoba už nikdy nespatřila. Když Izák Jákobovi požehnal, odeslal ho do starého domova jeho matky, aby si tam hledal nevěstu. Abraham nedovolil, aby se tam jeho syn navrátil, ale Izák na to zapomněl.

Byla to dlouhá cesta. Nemohl jet ani vlakem, ani lodí. Musel jít pěšky. Nebyl tam dům, kam by šel na noc. Neměl polštář, a tak si místo toho vzal kámen, lehl si na zem a spal. Té noci měl podivuhodný sen. Viděl žebřík, postavený na zemi, jehož vrch dosahoval k nebi, a Boží andělé po něm sestupovali a vystupovali. „*A aj, Hospodin stál nad ním a řekl: Já jsem Hospodin, Bůh Abrahama, otce tvého, a Bůh Izákův; zemi tu, na kteréž ty spíš, tobě dám a semeni tvému. A bude símě tvé jako prach země; nebo rozmůžeš se k západu i k východu, na půlnoci i ku poledni; nadto požehnány budou v tobě všechny čeledi země, a v semeni tvém. A aj, já jsem s tebou a ostríhati tě budu, kamžkoli půjdeš, a přivedu tě zase do země této; nebo neopustím tebe, až i učiním, což jsem mluvil tobě.*“ (1. Mojžíšova 28,13-15)

Bůh neřekl: „Jestliže budeš činit pokání a už nikdy nebudeš podvádět, učiním pro tebe tyto věci.“ Bůh tu ani jednou neřekl: „**Jestliže.**“ Vše byla obdivuhodná dobrotitost, milost nad všechno lidské pomyšlení. Ale Jákob se velmi bál. Řekl: „Jak hrozné jest místo toto! Není jiného, jediné dům Boží, a tu jest brána nebeská.“ Jákob nevěřil těmto zaslíbením, a tak řekl: „**Jestliže** Bůh bude se mnou a ostríhati mne bude na cestě této, kterouž já jdu; a dá-li mi chléb ku pokrmu a roucho k oděvu, a navrátím-li se v pokoji do domu otce svého, bude mi Hospodin za Boha.“ (1. Mojžíšova 28,20.21) Jákob vstal, vzal kámen, který měl pod hlavou, postavil ho a svrchu polil olejem, nazval jméno toho místa Bethel („dům Boží“) a zavázal se slibem, řka: „*Kámen tento, kterýž jsem postavil na památku, bude domem Božím; a ze všech věcí, které mi dáš, desátky spravedlivé tobě dám.*“ Ach, Jákobe! Bůh tobě neřekl žádné „jestliže“, proč ty říkáš „jestliže“ Jemu? Proč nevěříš Božímu

věrnému slovu a neřekneš: „Děkuji Bohu“?

Boží milost je velmi veliká. Jákob věděl, jaký je hříšník; také věděl, že zasluhoval mnoho utrpení. Ale Bůh mu místo toho dal zaslíbení. Jsme jako Jákob? Ten viděl žebřík do nebe. Tak Bůh také pro tebe a pro mne upravil cestu do nebe. Opona v chrámu uzavírala po mnoho let cestu k Bohu, ale když Pán Ježíš zemřel, roztrhla se ta opona najednou na dva kusy. Cesta k nebi je otevřená. Bůh na tebe čeká. Ježíš říká: „Pojď ke mně.“ Ale jsi jako Jákob nebo ne? Oklamal jsi ostatní? Mluvil jsi lži? Jsi velký hříšník? Snad jsi řekl: „Pro jiné je cesta ze země do nebe, ale pro mne ne, protože já jsem tak velký hříšník.“ Bůh říká: „*Kdo věří.*“ (Jan 3,36) - Nezáleží na tom, zda velký hříšník nebo malý hříšník: „*Kdo věří v Syna, má život věčný.*“ (Jan 6,47) Věříš v Jeho Syna? Snad řekneš: „Jestliže mi Bůh dá věčný život, budu...“ Pozor! Bůh neřekl: „Jestliže.“ „*Dar Boží je věčný život.*“ (Římanům 6,23) - Boží milost je větší než tvé hříchy. Dnes ti Bůh dává „odpuštění hříchů“, „věčný život“ a „věčné požehnání“. Prosím, neříkej „jestliže“, ale řekni: „*Díky Bohu za Jeho nevýmluvný dar.*“ (2. Korintským 9,15) „*Aj, Já jsem s tebou, bezpečně tě ostříhaje na všech cestách, kamkoli půjdeš; a přivedu tě zase do země této, poněvadž tě nikdy, nikdy nepustím, až i učiním všechno, což jsem mluvil tobě.*“ (1. Mojžíšova 28,15 - z řeckého Starého zákona)

*„Hle, Já jsem vždy s tebou!“
Se **mnou**, jehož jméno je „Podvodník“?
Ó, Pane, to nemůže být!
Snad s Izákem, mým otcem,
avšak nikdy, Pane, se **mnou**!
„Přece však, Já jsem vždy s **tebou**!“*

*„Chci tě jistě vésti!“
Vésti **mne**, který jsem oloupil svého bratra
a nyní utíkám, abych si zachránil život?
Vésti **mne**, jehož nazývají „Lstivým“?
Ne, **mne** nebudeš vésti.
„A přece, chci **tě** jistě vésti!“
„Chci tě přivést do země tvého otce!“
Mne, červa zvaného Jákob?
Ach, Pane, zdali to může býti?
„Dám ti pokrm a oděv.“
Potom máš být Ty mým Bohem!
„Ano, přivedu tě do domu tvého otce zpět!“*

*„ Neboť tě nenechám,
aniž tě opustím.
Jsem Bohem Jákobovým navěky.“
Toto požehnání může vzít každý -
- Bůh říká každému věřícímu:
„Nikoli nenechám tebe, aniž tě opustím!“*

Kapitola 28

DALEKO OD BOHA

(1. Mojžíšova 29)

Vzpomínáte si, že Jákob se bál být blízko Božího domu a brány nebe. Lidé dnes jsou stejní. Zapomínají na to, že jsou hříšníci, dokud se nedostanou k bráně nebe; potom to vědí, a proto když má člověk zemřít, bojí se. Všechny jeho hříchy jsou před ním jako černý mrak. Ví, že brzy bude u brány, ale že kvůli svým hříchům nebude moci vejít. Zná dítě, které lovilo ryby a náhle spadlo do vody a potopilo se. V tom okamžiku se mu před očima zjevily všechny jeho hříchy; jeden po druhém jako v knize, i ty, na něž už dávno zapomnělo. Mělo takový strach, že vůbec nemyslelo na to, že se utopí. Myslelo jen na množství svých hříchů - a jak se setká s Bohem. Jeden člověk byl odsouzen k smrti. Druhý den ráno v devět hodin měl být zastřelen. Toho večera ho navštívil křesťan. Vězeň, velice statečný člověk, chodil celý večer sem a tam. Křesťan se ho zeptal: „Bojíte se zemřít?“ - „Ne, jenom se bojím toho, co přijde po smrti. Bible říká, že *po smrti bude soud*.“ Ty i já se musíme setkat s Bohem. Ten říká: „*Připravíš se vstříc svému Bohu.*“

Jákob nevěřil, že by Bůh mohl mít rád zlého hříšníka, a proto se bál. Ale Bůh nás miluje a říká nám, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšníci (Římanům 5,8). Pán Ježíš říká: „*Nepřišel jsem volat spravedlivých, ale hříšných.*“ Ale hříšníci si presto myslí, že se nejdříve musejí polepšit. Jako jsou nebesa vyšší než země, tak jsou Boží myšlenky vyšší než naše myšlenky. „*Věrná jest tato řeč a všeho přijetí hodná, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil.*“ (1. Timoteovi 1,15)

Budeš-li čekat, až se staneš lepším, nepřijdeš nikdy. A tak pojď teď hned, protože krev Pána Ježíše může smýt všechny naše hříchy.

*„Tak jakýž jsem - ač nemám nic,
však že mi krev Tvá kyne vstříc,
a že mne voláš víc a víc:
Beránku Boží, k Tobě jdu!“*

Jákob šel dlouho a přišel k domu své matky. Viděl tam stáda ovčí, ležící u studnice.

Svrchu na studnici byl kámen. Pastýři čekali, až přijíší všechna stáda, a potom napájeli ovce. Jákob se jich ptal, odkud jsou a zda znají Lábanu, bratra jeho matky. Odpověděli mu: „*Známe.*“ A řekli: „*Ráchel, dcera jeho tamto jde s dobyt看em.*“ Jákob byl velmi rád, když uviděl svou sestřenicí Ráchel. Šel, odvalil s vrchu studnice kámen a napojil její ovce. Potom políbil Ráchel a řekl jí, že je syn její tety Rebeky. Ráchel to běžela povědět svému otci a Lában vyšel a uvedl Jákoba do svého domu. Jákob vyprávěl Lábanovi o svém otci, o matce a domovu, neboť tehdy nebyla pošta, která by dopravovala dopisy.

Jákob střežil Lábanovy ovce jeden měsíc. Lában se ptal: „*Zdali proto, že jsi bratr můj, darmo mi sloužití budeš? Pověz mi, jaká má být mzda tvá?*“ Lában měl dvě dcery. Starší Líá neměla pěkné oči, ale mladší Ráchel byla krásná. Jákob tedy řekl: „*Budu sloužit sedm let za Ráchel.*“ A Lában souhlasil. Poněvadž Jákob miloval Ráchel, zdálo se mu těch sedm let jako několik málo dnů. Nakonec Lában oklamal Jákoba a dal mu za ženu svou starší dceru Líu. Jákob oklamal svého otce. Nyní sklízel, co předtím zasel. Jákob se velmi zlobil, ale Lában mu řekl, že když bude pracovat jiných sedm let, dá mu Ráchel též. A Lában dal svým dcerám dvě služebnice.

„TEN ČLOVĚK PŘIJÍMÁ HŘÍŠNÍKY“

*„Ten člověk přijímá hříšníky,
kdys' farizeus řek'.*

*„Ten člověk přijímá hříšníky“
a jí s nimi i chléb.*

*„Ten člověk přijímá hříšníky.“
Bud Bohu za to dík!
Neb v skutku On za hříšníky
přišel na zem mřít.*

*„Ten člověk přijímá hříšníky.
„Ano, chvalte Ho, že
On stále přijímá hříšníky,
a přijal tak i mne.*

*„Ten člověk přijímá hříšníky.
„Jaký to lásky zjev!
On, jenž stoluje s hříšníky,
je těch hříšníků chléb.*

*„Ten člověk přijímá hříšníky.“
Bohu buď navěky sláva,
že zlým a ztraceným hříšníkům*

tak velkou lásku dává.

*„Ten člověk přijímá **hříšníky**.“
Těchto **hříšníků** je hostem.
A **hříšník**, který Jej přijímá,
má pokoj a radost darem.*

*„Ten člověk přijímá **hříšníky**.“
Farizeus ten pravdu říká.
A protože miluje **hříšníky**,
I tebe rád vidí a vítá.*

*„Ten člověk přijímá **hříšníky**.“
Hříšníků je přítelem!
A celou věčnost bude trávit
hříšníků obklopen zástupem.*

*Pak ČLOVĚKU KRISTU JEŽÍŠI
ti **hříšníci** radostně zapějí:
„Miluje nás a umyl nás
Svou vzácnou a drahou krví!“*

Kapitola 29

JÁKOBŮV NÁVRAT

(1. Mojžíšova 30,31)

Jákob miloval Ráchel více než Líu, a tak Bůh dal Líe syny, ale Ráchel neměla syna. Tyto roky byly pro Jákoba smutné. Neměl žádný oltář, žil s Lábanem, který se klaněl modlám, a jeho žena Ráchel milovala tyto modly. Když opustili Lában, Ráchel ukradla modly svého otce. Když člověk opustí Boha, je jeho srdce bez pokoje. Ale Bůh je plný milosti. Nikdy Jákoba neopustil. Ubohý Jákob neměl oltář, snad na Boha zapomněl. Ale Bůh na něho nikdy nezapomněl. Jákob vymýšlel úskoky, aby oklamal Lában, a Lában dělal to samé. Ale Bůh vzpomněl na Své zaslíbení Jákovovi a dal mu deset synů a také jednoho syna z Ráchel - Josefa. Bůh mu dal mnoho služebníků, děvek, dobytka, velbloudů a oslů. Po dvaceti letech byl Jákob bohatý. Jákob může být lekcí pro každého věřícího. Je obrazem člověka, který má víru, a přece zapomíná na Boha, - křesťana, který si vybírá pro sebe místo sám, jako Jákob opustil Kanán, šel do Padán Syrské a ztratil svůj oltář. Naším domovem je nebe, ale někteří křesťané, když jsou zde na světě, zapomínají na nebe. Mám přítele, který když je dotázán na svou zemi, říká: „Má ctěná země je nebe.“ - Neříká: „Má

ubohá země.“ - On si nebe cení. Pravda, my zapomínáme, ale Bůh na nás nezapomíná. „Bůh je věrný.“ Lában viděl, že Jákob má mnoho dobytka. Přál si, aby ten dobytek byl jeho, a nejednal s Jákobem jako předtím. Lábanovi synové řekli: „*Po-bral Jákob všechno, co měl otec náš.*“ Tehdy řekl Hospodin Jákobovi: „*Navrať se do země otců svých a k příbuznosti své a budu s tebou.*“ Když tedy Lában odešel stříhat ovce, posadil Jákob své syny a své ženy na velbloudy a vzal všechny své služebníky a dobytek a potichu odjel. Třetího dne řekli Lábanovi, že Jákob utekl. Lában a jeho synové honili Jákoba a po sedmi dnech ho našli na hoře Galád. Ale Bůh ve snu varoval Lábanu, aby Jákobovi neublížoval. Lában se Jákoba ptal, proč utekl a nedovolil mu, aby políbil své syny a své dcery. Také se zeptal: „*Proč jsi ukradl mé bohy?*“ Jákob řekl Lábanovi, že se ho bál, a také mu řekl: „*Nalezneš-li pak u koho bohy své, nechať ten umře.*“ Lában tedy hledal ve všech Jákobových stanech, ale nemohl bohy najít, protože je Ráchel skryla. To nebyli živí bohové. A přece se Ráchel klaněla těm modlám - podobiznám ze zlata neb stříbra, namísto věčně živému Bohu, který se staral o jejího manžela a požehnal jim! On je ten jediný pravý, všemohoucí, věčný Bůh.

Jákob se rozhněval a pověděl Lábanovi, jak těžce pro něho pracoval. Potom postavili kámen na znamení a oba slíbili, že žádný z nich nepůjde za něj dále, aby druhému ublížoval. Potom Jákob obětoval oběť, pozval své bratry, aby s ním jedli, a zůstali na hoře celou noc. Druhý den ráno vstal Lában velmi brzy a políbil své vnuky a své dcery, požehnal jim a vrátil se domů.

Kapitola 30

JÁKOBOVO NOVÉ JMÉNO

(1. Mojžíšova 32)

Jákob šel svou cestou a potkali se s ním Boží andělé. Jákob je viděl a řekl: „*Vojsko Boží jest toto.*“

Vzpomenete si, že Jákob oklamal svého bratra Ezau a ukradl mu jeho požehnání. Ted' se Jákob bál, poněvadž věděl, že se brzy s Ezau musí setkat. Před dvaceti lety Ezau slíbil, že ho zabije. Zabil by také jeho ženy a děti? To Jákob nevěděl. A tak nejdříve před sebou poslal k Ezau posly, aby mu řekli, že přichází zpět. Poslové se vrátili a řekli Jákobovi: „*Přišli jsme k bratru tvému Ezau, který také jde proti tobě, a čtyři sta mužů s ním!*“ Jákob se potom velmi bál, protože si vzpomněl na svou minulost. Věděl také, že nikdy nenásledoval Boha dost věrně. Jaká nesnáz!

Co mohl dělat? Nic! Jeden muž s několika ženami, jedenácti dětmi, množstvím dobytka a několika služebníky nemohl čelit těm čtyřem stům silných mužů! Jákob nemohl uniknout, jedině Boží mocí.

Po mnoho let důvěřoval Jákob své vlastní síle a plánům, ale nyní nemohl dělat nic. Avšak plánoval i teď, a tak poslal Ezau velmi velký dar. Poslal mnoho ovcí, velbloudů a dobytka. Rozdělil také zbylý dobytek do dvou houfů a doufal, že když by jeden houf byl pobit, druhý snad unikne. Své ženy a děti poslal přes řeku jako první. Přece však věděl, že jeho jediná naděje je v Bohu. Jákob se tedy modlil k Bohu tak, jak se nikdy předtím nemodlil. Předtím smlouval s Bohem. Ano. Ale tentokrát - jak zcela odlišné to je - se modlil! Zdalipak ses někdy opravdově modlil? Člověk ve velké nouzi se umí opravdově modlit. Viděl jsi někdy, že ztrácíš svou drahocennou duši na cestě do pekla a že jenom Bůh tě může zachránit? Potom volej: „Bože, buď milostiv mně, hříšnému!“ „Umyj mne a nad sním bělejší budu!“ A věř v drahou krev Pána Ježíše, že odstranila všechny tvé hříchy. Jákob se opravdově modlil k Bohu. Řekl, že On sám mu řekl, že se vrátí domů a že zaslíbil: „Dobře učiním tobě.“ Vyznal: „Nejsem hoden.“ Pán Ježíš říká: „*Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vám dám odpočinutí.*“ Jestliže budeš stavět na Jeho zaslíbeních a vyznáš, že nejsi hoden, ale že jsi jenom zahynulý hříšník, On uslyší tvou modlitbu. Řekni Ježíši, že k Němu přicházíš tak, jak jsi, a On zaslubuje: „*Toho, kdo ke mně přijde, nevyvrhu ven.*“

Jákob řekl Bohu: „*Menší jsem všech milosrdenství a vší pravdy, kterou jsi učinil se služebníkem svým.*“ Jákob byl falešný a křivý, ale nyní byl před Bohem a viděl se ve světle nebe; viděl, jak oklamal svého starého otce, jak podvedl svého bratra, jak smlouval s Bohem a oklamal svého strýce. Ty a já nejsme hodni, ale Bůh ukázal Své milosrdenství a pravdu vůči nám, špatným hříšníkům. Pojďme a povězme to vše Bohu.

Jákob pokračoval: „*Vytrhni mne, prosím, z ruky bratra mého, z ruky Ezau; neboť se ho bojím, aby přijda, nepohubil mne i matky s dětmi.*“ A ještě řekl: „*Však jsi ty řekl: Dobře učiním tobě a rozmnožím símě tvé jako písek mořský, kterýžto pro množství sečten býti nemůže.*“ Slyšel Bůh tu modlitbu? Určitě!

Tu noc byl Jákob sám. Zápasil s ním anděl. Tím andělem byl ve skutečnosti Bůh sám. Jákob zápasil celou noc ve své vlastní síle. Potom se anděl dotekl Jákobova kyčelního kloubu, takže se vykloubil a síla odešla. Anděl řekl: „*Pust' mne, neboť se rozednívá.*“ Jákob řekl: „*Nepustím tě, leč mi požehnáš.*“ Anděl řekl: „*Jaké jest jméno tvé?*“ Řekl: „*Jákob*“ (= „podvodník“). Anděl řekl: „*Nebude více nazýváno jméno tvé Jákob, ale Izrael*“ (= „kníže Boží“).

Toto byla nejlepší noc Jákobova života. Opravdu se modlil. Ztratil své staré jméno a dostal jméno nové. Měl jsi také takovou noc? Ztratil jsi svou vlastní sílu? Ztratil jsi své staré jméno a dostal jméno nové - jméno křesťan? Pakli ano, byl to nejlepší den tvého života.

Kapitola 31

JÁKOB SE POTKÁVÁ S EZAU

(1. Mojžíšova 33)

Jákob viděl přicházet svého bratra se čtyřmi sty muži. Měl velmi velký strach a před setkáním s Ezau rozdělil ženy a děti. Jákob se před Ezau sedmkrát poklonil a běžel napřed, aby se s ním setkal. Objali jeden druhého a plakali a políbili se. Ezau se zeptal Jákoba: „*Kdo jsou ti, kteří jsou s tebou?*“ A on řekl: „*Dítka, které Bůh dal z milosti služebníkovi tvému.*“ Řekl také, že ten dobytek je dar. Ezau řekl: „Ne.“ Ale Jákob ho nutil, a tak si vzal. Potom Ezau řekl: „Pojďme společně.“ Ale Jákob nechtěl. Snad se stále bál, a tak řekl, že on a dobytek půjdou velmi pomalu, aby dobytek nepomřel, a přijdou k místu, kde Ezau bydlel. Ale ve skutečnosti si nepřál být s Ezau a místo toho šel do Sochot, kde si postavil dům. Ani jeho otec Izák, ani jeho dědeček Abraham si dům nepostavili. Bůh povolal Jákoba, aby byl v Kanánu cizincem a poutníkem. Měl si cizinec stavět dům? Kde byl jeho stan? Potom se Jákob přestěhoval do Sichem a koupil pole. Bylo to pro cizince něco moudrého? Ne, skutečný poutník jen nějakou chvíli pobude a nemyslí na pole a domy. Ale Jákob zapomněl. Přece však postavil oltář a nazval ho „El-elohe-Izrael“ (= „Bůh-Bůh Izraelský“).

My křesťané jsme cizinci na zemi. Naším domovem je nebe. Ale jak jednáme? Jsme nyní jako skuteční poutníci a cizinci spokojeni se stanem a oltářem, abychom se líbili Bohu?

Kapitola 32

JÁKOB SE PŘÁTELÍ SE SVĚTEM

(1. Mojžíšova 34)

V Sichem Jákobova dcera Dína vyšla, aby viděla dcery země. Jákob věděl, že ten lid je zlý. Také jeho otec a dědeček se od nich drželi stranou. Ale jestliže Jákob měl dům a pole, není divu, že jeho dcera se spřátelila s lidmi okolo. „*Přízeň světa jest nepřítelkyně Boží. A protože kdo by koli chtěl býti přítelem tohoto světa, nepřítelem Božím učiněn jest.*“ (Jakub 4,4) Vládce Sichem byl Emor a jeho syn byl Sichem. Když Sichem viděl Dínu, řekl svému otci: „*Vezmi mi děvčku tuto za manželku.*“ Emor o to požádal Jákoba. Jákob a jeho synové věděli, že by neměli souhlasit, ale mluvili lstivě. Emor také slíbil Jákobovi mnoho věcí a navrhl, že by mohli být jeden lid a žít v zemi, obchodovat a vzájemně se spříznit sňatky. Přesně tak jako svět dnes. Chtějí, aby křesťané s nimi byli jedno - aby nebyl žádný rozdíl. Ach, křesťané, dejte

pozor! Pán říká: „*Vyjděte z prostředku jejich a oddělte se.*“ (2. Korintským 6,17) Svět říká: „*Můžeme být jedno.*“ Pán říká: „*Odstup od nepravosti každý, kdo vyzývá jméno Kristovo.*“ (2. Timoteovi 2,19)

Jákovovi synové řekli: „*Budeme bydliti s vámi a budeme lid jeden*“, jen když se všichni obřezou. Jestliže ne, musejí si vzít svou sestru zpátky. Emor a Sichem souhlasili a nutili všechny muže té země, aby se obřezali. Třetího dne, když z toho všichni byli nemocní, Jákovovi dva synové, Lévi a Simeon, vpadli směle do města, zabili všechny pohlaví mužského a vzali Dinu ze Sichemova domu. Vzali také všechny ovce, dobytek, osly, vše, co bylo ve městě a na poli, všechny jejich peníze, jejich děti a ženy i všechno, co bylo v domech.

Jak smutný byl konec Jákovova úsilí spřátelit se se světem! O mnoho let později, na konci svého života, toho stále ještě litoval. „*Nemilujte světa, ani těch věcí, které na světě jsou. Miluje-li kdo svět, není lásky Otcovy v něm. Neboť všechno, co jest ve světě, žádost těla a žádost očí a pýcha života, to není z Otce, ale je ze světa. Svět pak hyne i žádost jeho, ale kdo činí vůli Boží, ten trvá na věky.*“ (1. Jana 2,15-17)

Kapitola 33

JÁKOB JDE DO BETHEL

(1. Mojžíšova 35)

Jákov se nyní bál, že všichni budou zabiti. Potom mu Bůh řekl: „*Vstana, vstup do Bethel a bydli tam.*“ Před mnoha lety mluvil Bůh k Jákovovi v Bethel v době, kdy oklamal svého bratra, opustil domov a utíkal pryč. Tam Jákov viděl žebřík k nebi a anděly. Jak dobrá byla tehdy zaslíbení daná Jákovovi! Ale Jákov šel po své cestě, ne s vírou, a tak přišlo trápení. Bůh mu věrně požehnal, ale Jákov přece Bohu nedůvěřoval nikdy tak, jak by měl.

Jákov hned vstal, aby šel do Bethel, jak mu Bůh řekl. Nyní myslel na modly ve své rodině, na ty nečisté věci; věděl, že by nebylo dobře, aby je Bůh viděl. Řekl tedy: „*Odvrzte bohy cizí, které máte mezi sebou, a očistte se, a změňte roucha svá. A vstanouce, vstupme do Bethel, a uděláme tam oltář silnému Bohu, který vyslyšel mne v den soužení mého a byl se mnou na cestě, kterou jsem šel.*“ Jak je to smutné, když jsou v našich domovech věci, které se Bohu nelíbí. Třeba my nebo naše ženy či děti máme takové věci. „*Synáčekové, vystříhejte se model.*“ (1. Jana 5,21) Kromě model ze zlata, stříbra, kamene či papíru mohou být modly v našich srdcích - peníze, znalosti, modly z pití, jedení a radovánek - všechno, co v našich srdcích zabírá místo Bohu. Bůh chce, abychom vždycky Jeho stavěli na první místo.

Když Jákov chtěl stavět oltář Bohu, nebo když my křesťané se chceme blížit Bohu, potom musí být odstraněno vše, co poskvňuje náš život. Jestliže jsme špinaví od

model, co učiníme? „*Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou? Takovým, aby se choval vedle slova tvého.*“ (Žalm 119,9; 2. Královská 7,1) Jsme-li znečištěni, musíme jít k Bohu a říci Mu to. „*Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od všeliké nepravosti.*“ (1. Jana 1,9)

Stará chůva Jákobovy matky s ním vystoupila do Bethel a tam zemřela. Odešli z Bethel a když byli blízko Betléma, narodil se Jákobově ženě Ráchel syn jménem Ben Oni, „Syn mé bolesti“. A Ráchel potom zemřela. Ale Jákob ho nazval Benjamine, „Synem mé pravice“.

Pro Židy je Pán Ježíš „Synem jejich bolesti“, poněvadž když Ho ukřižovali, vyhnal je Bůh z jejich země a byli rozptýleni. Ale pro Boha, Jeho Otce, je Pán Ježíš „Syn Jeho pravice“.

Jákob opět uviděl svého otce Izáka. Josef a jeho bratři viděli nyní poprvé svého dědečka. Vskutku, Bůh dodržel Svě zaslíbení Jákobovi. Později Izák zemřel a Jákob a Ezau ho pohřbili v jeskyni s Abrahamem. Jednoho dne vstanou do onoho města, ke kterému Abraham vyhlížel.

Kapitola 34

JOSEF

(1. Mojžíšova 37)

Z Jákobových deseti synů se nyní stali muži, Josefovi bylo sedmnáct let a Benjamin byl ještě dítě. Josef žil se svým otcem v Hebronu, krásném údolí v horách. Všech deset synů bylo zlých. Páslí ovce a Josef vyprávěl svému otci o jejich zlých skutcích. Jákob Josefa miloval nejvíce, a proto ho jeho bratři nenáviděli. Jákob dal Josefovi sukni proměnných barev a oni ho nenáviděli ještě více.

Jedné noci měl Josef zvláštní sen. Vyprávěl svým bratřím, že vázali snopky na poli a Josefův snop stál a jejich snopky stály okolo a klaněly se jeho snopku. Potom ho nenáviděli ještě více. Josef měl opět sen. Viděl slunce, měsíc a jedenáct hvězd, jak se mu klanějí. Jak podivné! Jeho otec se zeptal: „*Jaký jest to sen, který jsi měl? Zdali přijdeme, já a matka tvá i bratři tvoji, abychom se klaněli před tebou až k zemi?*“ Jeho bratři ho nenáviděli tím více, ale jeho otec o tom přemýšlel. Bůh dal tyto sny. Později uvidíme, jak je Bůh přivedl k uskutečnění.

Jákob měl mnoho ovcí a dobytka. Jeho synové páslí ovce v Sichem. (To je to město, kde zabili obyvatele.) Hebron vysoko v horách vede naše myšlenky k nebi. Ale Sichem nám připomíná hřích, klam a vraždu. Jákobovi synové opustili Hebron a svého otce a odešli pást ovce dolů do Sichem. Neopustili jsme my všichni svého nebeského Otce a nezvolili si tento svět?

Jákob řekl Josefovi: „*Zdali nepasou bratři tvoji v Sichem? Pojd', pošlu té k nim. Jdi, zvěz, jak se mají bratři tvoji a co se děje s dobyt看; a zase mi povíš o tom.*“ Poslal tedy Josefa z údolí Hebron a on přišel do Sichem.

Mysli na našeho nebeského Otce. Bible říká: „*Otec poslal Syna, aby byl Spasitelem světa.*“ (1. Jana 4,14) A „*Bůh neposlal Syna svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho.*“ (Jan 3,17) Jako Jákob poslal svého milovaného syna, tak Bůh poslal Svého milovaného Syna, aby nás spasil.

Josef zjistil, že odešli do Dothain, a šel tam za nimi. Bratři řekli: „*Ej, mistr snů teď jde. Nyní tedy pojdte a zabijme jej a uvrhouce ho do některé cisterny, díme: Zvěř lítá sežrala jej. I uzmáme, nač jemu vyjdou snové jeho.*“

Strhli s něho jeho sukni proměnných barev. Chtěli ho zabít, ale nejstarší bratr Ruben řekl: „*Nevylévejte krve. Vrzte jej do této cisterny.*“ Ruben ho chtěl vysvobodit a navrátit otci. Uvrhli tedy Josefa do cisterny. Josef volal a prosil, aby ho nechali jít, ale oni nechtěli slyšet. V té cisterně nebyla voda. Bratři se posadili a jedli. Josef byl hladový, měl žízeň a trápil se. Ale cožpak se o to bratři starali? Bůh viděl, jak jsou zlí. Viděl také Josefa a staral se o něho.

Když bratři jedli, uviděli Izmaelitské, přijíždějící na velbloudech. Ti byli také Abrahamovými dětmi, a tak tito lidé byli vlastně bratranci oněch zlých lidí. Vezli dolů do Egypta vonné věci, kadidlo a mirru. Juda řekl: „*Jaký zisk míti budeme, zabijeme-li bratra svého a zatajíme-li krve jeho? Pojdte, prodáme ho Izmaelitským a nevztahujme na něj rukou svých, nebo bratr náš, tělo naše jest.*“ Bratři souhlasili. Vytáhli Josefa z jámy a prodali ho Izmaelitským za dvacet stříbrných. Vzpomínáte si, že bratři Pána Ježíše - židovský národ - Ho prodali za třicet stříbrných? Josef je obraz Pána Ježíše a ta jáma je obraz Jeho hrobu.

Josefův život byl ušetřen, ale život Pána Ježíše nebyl ušetřen. Přibili Ho na kříž. V Žalmech čteme o Jeho utrpení a bolesti, kterou za nás trpěl. „*Pohanění potřelo srdce mé, pročej jsem byl v žalosti. Očekával jsem, zdali by mne kdo politoval, ale žádného nebylo, zdali by kdo potěšiti chtěli, ale nedočkal jsem.*“ (Žalm 69,21) Bůh neopustil Josefa, když byl v trápení, ale Bůh se odvrátil od Pána Ježíše. Slyš Jeho volání: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?*“ (Žalm 22,2) Ty a já víme, proč Ho Bůh opustil: pro **naše** hříchy. Bůh vložil mé hříchy na Pána Ježíše Krista. Když byl přibit na kříž, viděl Bůh **mé** hříchy, nesené na Jeho těle. Nikdo nemůže plně pochopit utrpení, které snášel. Pomyslel jsi někdy: „*To pro mne On tolik trpěl?*“ Uchopil jsi někdy to dílo pro sebe a děkoval jsi Mu? Jestliže ne, učíš tak nyní, protože On zemřel za hříšníky.

Když Jákob posílal Josefa, nevěděl, že ho potkají těžkosti. Ale když Bůh poslal Svého Syna, aby nás spasil, věděl, že bude ukřižován. „*Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.*“ Můžeme říci: „*Díky Bohu za jeho nevýmluvný dar.*“

Vzpomínáte si, že s Ježíše svlékli Jeho šaty? Když Josefovi bratři svlékli jeho suknici, zabili kozla a smočili sukni v krvi. Potom ji poslali svému otci s tím, že ji našli, ať se podívá, není-li to sukně jeho syna. Bylo to velmi, velmi zlé takto oklamat svého starého otce. Avšak Bůh to všechno viděl a nezapomněl. Říká: „*Aniž na to pomýšlejí v srdci svém, že na všecku nešlechtnost jejich pamatuji.*“ Více než dvacet let mlčeli o kozlí krvi na sukni, takže to nikdo nevěděl, jen Bůh. Slyšeli jste, jak Pán Ježíš přišel na tento svět a co Mu lidé učinili. Někteří lidé mluví o narození Pána Ježíše, ale nechtějí myslet na Jeho smrt, protože na kříž byl přibit pro hříšníky. Co znamená Jeho smrt pro tebe?

Kapitola 35

JOSEF V EGYPTĚ

(1. Mojžíšova 39)

Izmaelitští dovedli Josefa do Egypta a prodali ho za otroka Putifarovi, veliteli faraónovy tělesné stráže. Hospodin byl s Josefem a způsobil, že se dařilo vše, co činil. Josefův pán to viděl, a proto Josefa ustanovil nad svým domem a všechno, co měl, dal do jeho rukou. Potom Hospodin požehnal všemu, co měl v domě i na poli. Josef byl ušlechtilé postavy a manželka jeho pána se za ním často dívala. Ale on odolal jejím svodům. Proto o Josefovi před svým manželem pověděla lež. Ten ho potom dal na dlouhou dobu do vězení, ale Bůh byl s ním. Poněvadž se Josef tak opravdově bál Boha, mohli bychom se divit, proč Bůh tyto těžkosti dopustil, ale na konci porozumíme. Často vidíme pravé křesťany, kteří mají mnoho těžkostí. Ačkoliv nyní trpí, přece se nemusí bát, že je Bůh opustil. Bůh říká: „*Nenechám tebe, aniž tě opustím.*“

Kapitola 36

SNY ŠENKÝŘE A PEKAŘE

(1. Mojžíšova 40)

Viděli jsme, že ačkoliv Josef neučinil nic špatného, přece byl uvržen do vězení. „*Jeho nohy sevřeli pouty, železa podniknouti musil.*“ (Žalm 105,18) Ale Bůh byl s ním a prokázal mu milosrdenství. Dal mu milost u vladaře nad žalářem, který dal v Josefovy ruce všechny vězně. Nedohlížel na nic, co svěřil jeho rukám, protože Bůh byl s Josefem a všemu, co činil, dával prospěch. Když předtím byl v Putifarově domě, Bůh působil, aby se vše dařilo. Nyní, když byl Josef ve vězení, činil Bůh totéž. Je mnohem lepší žít ve vězení s Bohem, než žít v královském domě bez Něho.

Král Egypta dal do vězení svého šenkýře a svého pekaře. Nevíme, co učinili, ale král Egypta se velmi rozzlobil a dal je tam, kde byl Josef.

Jedné noci měli oba sen a ráno Josef viděl, že jsou smutní. Zeptal se tedy: „*Proč jsou dnes tváře vaše smutnější?*“ Řekli mu, že oba měli sen, ale nikdo jim nemůže povědět, co znamená. Josef se zeptal, zda vědí, že Bůh může oznámit význam. Možná, že Josef myslel na sny, které sám měl. A Josef věděl, že Bůh může přivést k uskutečnění jeho vlastní sny. Josef jim tedy řekl, aby mu vyprávěli ty sny, a šenkýř mu potom vyprávěl svůj sen. (Čti 1. Mojžíšovu 40,9-23.)

Šenkýř, který vytlačoval šťávu z hroznů do králova koflíku, byl propuštěn na svobodu, ale pekař, který dělal pečivo, byl odsouzen k smrti. Šťáva z hroznů je obrazem krve. Při večeři Páně je ovoce vinné révy obrazem krve Pána Ježíše, která za nás byla vylita. Ale koláče, které dělal pekař, nám nemluví o krvi nebo o smrti, a tak pekař sám zemřel. Šenkýř vyléval víno zobrazující krev a mluvící o někom, kdo zemřel na jeho místě. Mohl tedy žít. **My** všichni jsme zhřešili proti Bohu, ale kdo k Bohu přijde a důvěřuje se jedině drahé krvi Ježíše, má věčný život. Pekař snad těžce pracoval, ale jeho práce nemohla odstranit jeho hříchy. Avšak šťáva z hroznů způsobila, že se šenkýř vrátil do královského domu, stejně jako krev Pána Ježíše působí, že všichni, kdo v ni důvěřují, budou s Ním žít v nebeském domově. Josef řekl šenkýřovi: „*Měj mne v své paměti, když se ti dobře povede.*“ To nám připomíná tu noc, ve které byl Pán Ježíš zrazen. Vzal kalich a chléb a dával Svým učedníkům, řka: „*To čiňte na mou památku.*“ (Lukáš 22,19) Ten kalich je obrazem Jeho krve. Chce, abychom se my, kdo máme věčný život skrze víru v Něho, rozpomínali na Jeho smrt. Šenkýř by měl děkovat Josefovi a pamatovat na jeho dobrotu. Ale on na Josefa zapomněl. Není to s tebou také tak, že jsi obdržel věčný život, když jsi důvěřoval v Jeho krev, a přece zapomínáš na Jeho poslední slova: „Pamatuj na mne!“?

Kapitola 37

JOSEF A KRÁL EGYPTA

(1. Mojžíšova 41)

Egyptský král farao pověsil vladaře nad pekaři na dřevo a vladaře nad šenkýři navrátil zpátky do svého paláce. Egypt je jedna z největších zemí světa. Tento příběh se udál před více než třemi tisíci lety. Dokonce i dnes ještě jsou stavby a chrámy Egypta z největších a nejpodivuhodnějších na světě. Tisíce let staré pyramidy jsou stále velmi pevné a velké. Domníváme se, že některé byly postaveny brzy po Josefovi. Egypt byl tehdy největší zemí světa. Egypťané byli chytří, moudří a bohatí. Dva roky po té, co se vrchní šenkýř dostal z vězení, měl král zvláštní sen. Nerozuměl

mu on, ani všichni moudří mužové v Egyptě. Byl proto velmi smuten, neboť se zdálo, že ten sen je poselstvím. Faraο neznał pravého Boha. Všechno jeho lid se klaněl modlám. Ty byly různého druhu, jako jsou krávy, brouci a jiná zvířata. Mohl pravý Bůh vysvětlit ten sen? Byl v celém Egyptě nějaký člověk, který znal Boha? Ano, byl tam jeden, ale ten byl ve vězení. Když faraο nemohl najít nikoho, kdo by mu vyložil jeho sen, vrchní šenkýř řekl: „*Na provinění své rozpomínám se dnes.*“ Potom vyprávěl příběh o svém snu ve vězení, a jak ho Josef vyložil. Faraο poslal člověka, aby Josefa zavolał. Ten se rychle převlékl ze svých vězeňských šatů, oholil se a přišel ke králi. Bylo mu teď třicet let. Od doby svého dětství až do sedmnácti let byl se svým otcem v Kanánu. Potom byl prodán jako otrok do Egypta. Možná, že ve vězení byl přibližně deset let. Nyní tento ubohý, zavržený pastýřský chlapec, otrok, byl vyveden z vězení, aby stál před největším králem světa. Podivuhodné! To vede mé myšlenky k Pánu Ježíši. Byl na světě o trochu déle než třicet let, opovrhován a zavržen od lidí, „*muž bolesti*“. Sestoupil na to nejnižší místo. Josef byl jenom prodán do otroctví, ale Pán byl prodán a zemřel. Josefův konec byl dobrý, když zestárl, ale Pán Ježíš nezemřel pokojně, ale na kříži! Jeho smrt byla krutá a ostudná; hroznější než kterákoli jiná smrt. Vedle bolesti a pohanění Bůh také na Něho vložil naše hříchy. Nikdo nemůže říci, jak velké bylo Jeho utrpení! Ach, proč Pán tolik trpěl? Pro tebe a pro mne! Král Egypta povolal Josefa z temného vězení, aby stál před ním. Tak Bůh vyvedl Pána Ježíše z hrobu a po čtyřiceti dnech vystoupil Pán do nebe a nyní sedí na pravici Boží. Vskutku Ho Bůh povýšil nade vše a dal Jemu jméno nad každé jméno, aby ve jménu JEŽÍŠ každé koleno klekalo, těch, kteří jsou na nebesích, a těch, kteří jsou na zemi, i těch, kteří jsou pod zemí; a každý jazyk aby vyznával, že Ježíš Kristus jest Pánem, k slávě Boha Otce. (Filipským 2,9)

Kapitola 38

JOSEF VYKLÁDÁ FARAÓNŮV SEN

(1. Mojžíšova 41)

Egyptské paláce byly velmi velké. Všechno bylo to nejlepší. Ale proč takový mocný král potřeboval vězně Josefa? Protože Bůh chtěl mluvit k faraónovi. Jenom Josef znal pravého Boha, a tak jenom on v celém Egyptě mohl faraónovi pomoci. Faraο stál ve snu na břehu řeky Nilu. V Egyptě neprší. Bez Nilu by celý Egypt byl suchý jako poušť. Nil se každý rok rozvodňuje, takže oba břehy jsou zavlažovány. Egypťané své plodiny sázejí vždy tam, kde byla povodňová voda, a tím docílí dobrou úrodu. Proto se Egypťané neklaněli pravému Bohu nebe, ale klaněli se řece Nilu, krokodýlům z ní a podobným věcem. Faraο ve svém snu viděl vystupovat z řeky sedm krav, pěkných na pohledění a tlustých, které se pásly na pěkné zelené trávě.

Potom za nimi vystoupilo sedm jiných krav, šeredných a hubených. Faraο nikdy neviděl tak šeredné krávy. Co se stalo potom? Hubené krávy sežraly těch prvních sedm krav, a když je snědly, byly pořád tak hubené a škaredé. Faraο opět usnul a měl sen. Tentokrát viděl sedm klasů, vyrůstajících z jednoho stébla, plných a dobrých, potom sedm klasů tenkých a prázdných. Pak těch sedm tenkých klasů, které vyrostly naposledy, pohltilo sedm klasů plných, ale zůstaly stejně tenké jako předtím. Jaké podivné sny! Kdo mohl vědět, co tyto sny znamenaly? Avšak Bůh to řekl Josefovi. Josef tedy řekl faraónovi, že ty dva sny jsou jeden a že Bůh ukázal faraónovi, co hodlá učinit. Sedm krav je sedm let a sedm klasů je také sedm let. Pěkné krávy a klasy je sedm let s dobrou sklizní, špatné představují sedm let hladu, kdy pole nebudou dávat úrodu. Tím bude celá země ve velké nouzi, ale poněvadž Bůh je přívětivý, řekl to faraónovi.

Potom Josef řekl faraónovi, že by bylo nejlepší, kdyby během těchto sedmi dobrých let shromáždil mnoho potravy, aby nevyhladověli, až přijdou zlé roky. A poradil faraónovi, aby si našel moudrého muže, který by to zařídil. Ať shromažďují do skladů pětinu obilí země během sedmi dobrých roků. To byla velice dobrá rada. Faraο Josefovu radu přijal a řekl: „*Najdeme-li podobného tomuto muži, v němž by byl Duch Boží?*“ A ustanovil Josefa, aby vládl nad celým Egyptem. Jeden den byl Josef ve vězení, druhý den byl největším panovníkem v celém Egyptě, kromě faraóna. Nosil krásné šaty a měl královský prsten. Nyní měl Josef pěkný dům a vůz, ve kterém jezdil. Před ním běhali mužové a volali: „Klanějte se!“ A všichni se před ním klaněli.

Bůh nám dal ne sen, ale Bibli. V ní nám mluví o přicházejícím soudu. Faraο věděl, že má sedm let, aby se připravil, ale my nevíme, jak dlouhý čas máme, abychom se připravili, a potom nikdy už nebudeme mít další příležitost. Budme moudří jako faraο! „*Aj, nyní jest čas příhodný, aj, nyní dnové spasení.*“ (2. Korintským 6,2) Faraο měl člověka, v němž byl Duch Boží, a ve všem mu důvěřoval. My máme důvěřovat Osobě, kterou je Pán sám. Pán Ježíš Kristus „*dal sebe samého, mzdu na vykoupení*“ (1. Timoteovi 2,6). Jestliže důvěřujeme Tomu, který zemřel za naše hříchy, budeme žít s Ním a nemusíme se bát soudu.

Kapitola 39

SEDM LET HLADU

(1. Mojžíšova 41)

Faraο dal Josefovi ženu a Bůh dal Josefovi dva syny. Starší se jmenoval Manasses (= „zapomenutí“), neboť Bůh způsobil, aby Josef zapomněl na svou práci a bolest. Mladší se jmenoval Efraim (= „plodný“), protože mu Bůh dal vzrůst v zemi jeho

trápení.

Tento příběh nás upomíná na Pána Ježíše Krista. Kvůli nám velmi trpěl; nyní Ho Bůh vysoce vyvýšil. A Bůh mu dal nevěstu, která s Ním bude vždycky žít. Kdo je Jeho nevěsta? Jeho nevěsta je každý, kdo věří v Pána Ježíše Krista. A nevěstou je pravá Boží Církev, jejíž částí je každý věřící. Vidíme mnoho různých církví, ale ty všechny jsou zřízeny člověkem. V nich jsou někteří, kdo nejsou pravými křesťany, ale v Boží Církvi jsou jenom ti, kdo skutečně byli očištěni krví Krista.

Josef se dal do práce a nashromáždil tolik obilí jako mořského písku, že je nebylo možno změřit. Když skončil poslední ze sedmi dobrých roků, začal hlad a rozšířil se na všechny země. Víím, že v současné době má každá země světa své vlastní obavy. Vypadá to, jako by začátek sedmi zlých let byl velmi blízko. Vidíme před sebou trápení a mnozí křesťané věří, že soud přijde brzy.

Egyptští byli rádi, že si mohli koupit obilí. Přišli k faraónovi, ale ten řekl: „Jděte k Josefovi.“ Jestliže dnes, než přijde soud, budeme prosit Boha o spasení, Bůh určitě řekne: „Jděte k Ježíši.“ *„Není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze které bychom mohli být spaseni.“* (Skutky ap. 4,12)

Kapitola 40

JOSEFOVI BRATŘI JDOU DOLŮ DO EGYPTA

(1. Mojžíšova 42)

Všude měli lidé hlad, i v Kananejské zemi. Josefův starý otec Jákob žil se svými jedenácti syny v Kanánu. Vzpomenete si, že před lety bratři prodali Josefa do Egypta. Jákob to nevěděl. Myslel si, že Josef je mrtev. Ale jeho synové to věděli. Když byl Josef prodán, bylo mu sedmnáct let, ale nyní mu bylo asi třicet devět.

Potrava v Jákobově domě už skoro došla, proto řekl svým synům: *„Slyšel jsem, že mají potravu v Egyptě; jděte tam a kupte nám odtud, abychom živi byli a nezemřeli.“* Ale Jákob neposlal svého nejmladšího syna Benjamina, neboť si myslel, že by se mohl dostat do nějakého nebezpečí.

Když bratři přišli do Egypta, bylo jim řečeno, aby šli k vládci celého Egypta, a tak šli a poklonili se před ním. Nikdo z nich nevěděl, kdo to je, neboť před dvaceti dvěma lety vypadal docela jinak. Mluvil egyptsky a nějaký člověk jim to překládal. Když Josef uviděl své bratry, poznal je. Když se klaněli, vzpomněl si na své sny v Kanánu - jak se mu klaněly snopy jeho bratří, slunce, měsíc a jedenáct hvězd.

Josef jim neřekl, kdo je. Chtěl jim připomenout hřích, který učinili před lety, a chtěl, aby toho litovali. Řekl jim, že jsou špehové a že přišli, aby viděli nepevná místa země. Řekli: *„Nikoli, pane můj, ale služebníci tvoji přišli, aby nakoupili pokrmů. Všichni my synové jednoho muže jsme.“* Řekli, že jsou čestní lidé a nikoli špehové.

Řekli: „*Dvanácte nás bratří služebníků tvých bylo, synů muže jednoho v zemi Kana-nejské; a aj, nejmladší s otcem naším nyní jest doma a jednoho není.*“

Nechtělo se jim mluvit o Josefovi, kterého předtím prodali. Potom jim Josef řekl, že musejí do Egypta přivést svého nejmladšího bratra, aby dokázali to, co řekli, jinak že jsou skutečně špehové. Josef dal své bratry na tři dny do vězení - (možná, že do téhož vězení, kde dříve byl Josef), aby přemýšleli o svém hříchu. Po třech dnech jim Josef řekl, že se bojí Boha. Jsou-li čestní lidé, nechť jeden z nich zůstane svázán ve vězení, ale ostatní mohou jít s obilím domů. Bratři řekli jeden k druhému: „*Jistě provinili jsme proti bratru svému. Nebo viděli jsme soužení duše jeho, když nás pokorně prosil, a nevyslyšeli jsme ho; proto přišlo na nás soužení toto.*“ A Ru-ben řekl: „*Zdaliž jsem vám nepravil těmito slovy: Nehřešte proti pacholeti. Ale ne-poslechli jste; pročež také krve jeho, hle, vyhledává se.*“ Josef to vše slyšel a rozuměl tomu, ale oni nevěděli, že rozumí. Josef se od nich odvrátil a plakal. Potom vzal svého bratra Simeona a svázal ho před jejich očima. Vzpomněli si, co učinili Josefovi před lety? Josef je poslal domů kromě Simeona, který šel do vězení. Také položil jejich peníze do pytle každého z nich.

Jak je to zlé snažit se přikrýt hřích! Bůh říká: „*Budte jisti, že hřích váš najde vás.*“ (4. Mojžíšova 32,23) Ale musíte děkovat Bohu, že činí, aby vás váš hřích našel nyní, neboť jinak vás najde, když budete stát před Božím soudným trůnem. Bůh říká: „*Kdo přikrývá přestoupení, nepovede se jemu šťastně; ale kdo je vyznává a opouští, milosrdenství dojde.*“ (Příslaví 28,13) Nyní Bůh dal způsob, jak přikrýt všechny hříchy těch, kdo je vyznávají. Není jiného způsobu. Jenom drahá krev Pána Ježíše může přikrýt hříchy lidí. Josefovým bratrům řekli: „*Jděte k Josefovi.*“ Nyní Bůh říká vám: „*Jděte k Pánu Ježíši.*“ Věřte, že Jeho drahá krev přikryla vaše hříchy, a tak dosáhnete Božího odpuštění.

„*Blahoslavený jest ten, jemuž odpuštěno přestoupení, a jehož hřích přikryt jest.*“ (Žalm 32,1)

Kapitola 41

BENJAMIN JDE DOLŮ DO EGYPTA

(1. Mojžíšova 43)

Bratři šli domů a pověděli svému otci, co se přihodilo. Když otevřeli pytle s obilím, byli překvapeni, že našli peníze, které zaplatili, vložené zpět do pytlů, a báli se. Obilí bylo brzy snědeno. Jákob řekl: „*Jděte zase a nakupte nám něco potravy.*“ Ale Juda řekl: „*Velice se zařekl muž ten, řka: ‚Neuzříte tváři mé, nebude-li bratr váš s vámi.‘ Jestliže pošleš bratra našeho s námi, půjdeme a nakoupíme tobě potravy. Pakli nepošleš, nepůjdeme.*“ Jákob byl velmi smutný a řekl: „*Josefa není, Simeona*

nemám a Benjamina vezmete.“ Ale kdyby nedostali obilí z Egypta, všichni by zemřeli hladem, a proto Jákob Benjamina nakonec pustil.

Vydali se opět do Egypta a Jákob jim řekl: „Bůh silný všemohoucí dejž vám najít milost před mužem tím, ať propustí vám onoho bratra vašeho i tohoto Benjamina. Já pak zbaven jsa synů, jako osiřelý budu.“

Kdyby byl Jákob věděl, že Benjamin jde ke svému drahému bratru Josefovi, vůbec by se nebál; byl by se radoval. Ale Jákob to nevěděl. Jsme někdy jako Jákob? Josef byl obrazem Pána Ježíše ve slávě. Ale ačkoliv Josef byl tak velký, přece nezapomněl na svého malého bratra Benjamina a na svého otce. Kdyby jen Jákob věděl, že ten nejváženější muž v celém Egyptě ho tak miluje!

Bratři přišli do Egypta a postavili se před Josefem. Josef mezi nimi viděl Benjamina a řekl správci svého domu: *„Uved’ tyto muže do domu.“* Ale oni se báli jít. Proč? Pro svůj mnoho let skrývaný hřích. Proč ty nemáš pokoj? Jsou zde tvé hříchy. Bratři řekli tomu muži o nálezů peněz ve svých pytlích, neboť si mysleli, že kvůli tomu by mohl s nimi vyhledávat spor a ublížit jim. Proto tentokrát přinesli dvojí peníze. Ale on řekl: *„Mějte o to pokoj, nebojte se. Bůh váš a Bůh otce vašeho dal vám poklad do pytlů vašich; peníze jsem vaše já přijal.“* A vyvedl k nim Simeona z vězení. Bratři připravili pro Josefa dar, zatímco čekali, až se vrátí domů. Když Josef přišel, dali mu ten dar a všichni se před ním klaněli. Vzpomeňte si na Josefov sen o jedenácti snopcích, které se mu klaněly! Potom se jich Josef zeptal na zdraví svého otce. Když viděl Benjamina, zeptal se: *„Tento-li jest bratr váš mladší, o němž jste mi pravili?“* A řekl: *„Učiň Bůh milost s tebou, synu můj!“* Josef miloval svého bratra Benjamina tolik, že šel do svého pokoje a plakal. Pán Ježíš kdysi plakal nad jedním městem, ale ti lidé mu nechtěli věřit. Pomyslel jsi někdy na to, že Pán Ježíš tě velmi miluje a mohl by kvůli tobě plakat? Uvěřil jsi Mu? Josef umyl svou tvář, vrátil se ke svým bratrům a řekl jim, aby si sedli k obědu. Potom učinil podivuhodnou věc. Posadil nejstaršího bratra Rubena na nejlepší místo, Simeona druhého a všechny ostatní podle jejich stáří. Nerozuměli tomu. Bylo to proto, že je Josef znal. Znal jejich věk a všechno ostatní. A Benjaminovi dal pětkrát více než ostatním.

Jednou jedna špatná žena potkala Pána Ježíše, a když odešla, řekla svým přátelům: *„Pojďte, vizte člověka, který pověděl mi všecko, co jsem koli činila.“* Pán Ježíš zná všecko, co my činíme, a přece vás miluje a čeká, aby vám mohl odpustit. Bratřím bylo dobře s Josefem, ale jejich hřích byl stále ještě ukryt. Jak velice těžké je vyznat hřích!

Kapitola 42

STŘÍBRNÝ KOFLÍK V PYTLI S OBILÍM

(1. Mojžíšova 44)

Po obědě Josef řekl svému služebníkovi, aby naplnil pytle těch mužů potravou a peníze každého z nich vložil do jeho pytle. Také řekl: „*A koflík můj stříbrný vlož na vrch do pytle mladšího s penězi jeho za obilí.*“ Druhý den ráno, jakmile se rozednělo, se vydali na cestu domů. Sotvaže vyšli z města, řekl Josef svému služebníkovi, aby za nimi běžel a zeptal se jich, proč vzali jeho koflík. Muž je dohonil a zeptal se, proč ukradli stříbrný koflík jeho pána. Velmi je to mrzelo a řekli: „*U koho ze služebníků tvých nalezeno bude, nechť umře ten; a my také budeme pána tvého služebníci.*“ Muž řekl: „*U koho se nalezne, ten bude mým služebníkem, vy budete bez viny!*“ Rychle sundali své pytle. Muž začal u nejstaršího a skončil u nejmladšího – Benjaminu. Dokud hledal a nemohl nalézt, byli bratři rádi, ale jak se asi cítili, když viděli, že našel koflík v Benjaminově pytlí? Roztrhli své šaty, tak byli smutní! Před dvaceti lety prodali svého bratra za otroka, ale co teď? Obrátí se, nechají Benjaminu, aby byl otrokem, a půjdou domů? Vidíme, jak moudrý Josef byl. Užil též věci, aby je upamatoval. Jak tomu nyní bude s jejich bratrem a s jejich starým otcem? Bůh pracoval v srdci těchto deseti mužů, a tak nyní nechťejí, aby jejich bratr byl otrokem. Místo toho vidíme, že tentokrát jsou jejich srdce zlomena, když všichni následovali Benjaminu zpět do domu. Předtím nechali svého bratra trpět, posadili se a jedli chléb. Jak je to nyní jiné! Předtím lhali, aby přikryli svůj hřích, ale nyní nemluvili o tom, že jsou dobří. Vyznali svůj dřívější hřích: „*Co mluvíti budeme? a čím se ospravedlníme? Bůh jest našel nepravost služebníků tvých.*“ Řekli, že všichni jsou jeho otroky.

Toto bylo skutečně dílo Božího Ducha Svatého. Když Bůh pracuje, vidíme jenom svoji vlastní hříšnost. Neřekneme, že jsme dobří, ale všechny naše hříchy přicházejí před náš zrak. Těchto deset bratrů stálo nejenom před Josefem, ale před Bohem. Josef slyšel jejich vyznání a řekl: „*Odstup ode mne, abych to učinil. Muž, u něhož nalezen jest koflík, ten bude mým služebníkem; vy pak jděte u pokoji k otci svému.*“ Podívejte se, jak ukázal na jejich vlastní myšlenky dřívějších dnů. Tehdy Juda přistoupil k Josefovi a prosil za svého otce a bratra. Vezmi si prosím svou Bibli a všimni si, co Juda řekl (1. Mojžíšova 44,18-34). Jeho srdce bylo plné „nejmladšího bratra“ a „otce“. Nechť je Juda otrokem, ale „pachole“ ať jde zpět ke svému „otci“. Josef se už nemohl zdržet. Rozkázal všem, aby všichni z místnosti odešli ven. Potom plakal nahlas a řekl: „*Já jsem Josef!*“ Jak udivující! „*Já jsem Josef!*“ Jak ohromující! ON, proti němuž kdysi zhřešili! ON, kterého kdysi prodali jako otroka! Hned se ptal: „*Ještě-li jest živ otec můj?*“ Proč se takto ptá? Z lásky. Chtěl hned odejmout jejich strach, proto připomíná jejich otce. Potom Josef řekl: „*Přistupte ke mně, prosím.*“

Já jsem Josef, bratr váš, kterého jste prodali do Egypta.“ Těšil je a řekl jim, že to byl Boží úmysl: „*Neboť pro zachování života poslal mne Bůh před vámi.*“ A tak je objal, políbil a plakal nad nimi. Ten polibek byl pečeti odpuštění.

Farao a lid Egypta byli všichni rádi. Bible nám neříká, že by se některý člověk v Egyptě kdy dověděl o hříchu, který spáchali Josefovi bratři - ten hřích byl už odpuštěn. Čtenáři, zabýval se Boží Duch někdy **tebou** a dal **tobě** najít tvé hříchy? Snad si myslíš, že jsi dobrý; je-li tomu tak, potom se bojím, že jsi nikdy nepřišel k pravé změně mysli jako Josefovi bratři. Všichni se potřebujeme dostat k místu pokání. Když tam dospějeme, porozumíme významu slov: „*Jako roucho ohyzdné jsou všechny spravedlnosti naše.*“ (Izaiáš 64,6) To je místo, kde lze obdržet odpuštění a požehnání. Podobně jako Josefovi bratři zaujmi nyní toto nízké místo; vyznej, že jsi špatný, a přijmi odpuštění.

Kapitola 43

POVĚZTE OTCI MÉMU O VŠÍ MÉ SLÁVĚ

(1. Mojžíšova 45)

Ačkoliv Pán Ježíš byl prodán Jidášem za třicet stříbrných, přece Ho Bůh poslal, jako Josefa, pro „zachování života“. Svět nenáviděl Pána Ježíše a zabil Ho, ale Bůh poslal Svého Syna, aby zemřel za hříšníky na tomto světě - světě, který Ho zabil. Josefovi bratři chtěli Josefa zabít, ale Bůh užil jejich hříchu k tomu, aby jim zachránil život. Svět spáchal hřích, že zabil Božího Syna, ale Bůh použil Jeho smrti k tomu, aby dal život - věčný život - každému, kdo v Něho uvěří jako ve svého osobního Spasitele. Josef řekl svým bratřím: „*Pospěšte a vstupte k otci mému a rcete jemu: Toto praví syn tvůj Josef: Učinil mne Bůh pánem všeho Egypta; přijdiž ke mně, neprodlévej.*“

V mnohem větší míře Pán Ježíš Kristus ponížil sebe samého, že dokonce zemřel na kříži. „*Proto i Bůh povýšil ho nade vše, a dal jemu jméno nad každé jméno, aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo, těch, kteří jsou na nebesích, a těch, kteří jsou na zemi, i těch, kteří jsou pod zemí, a každý jazyk aby vyznával, že JEŽÍŠ KRISTUS JEST PÁNEM k slávě Boha Otce.*“ Vyznej Ho **nyní** a získej spasení. Budeš Ho muset vyznat Pánem **v budoucnosti**, ale potom už bude příliš pozdě a neobdržíš spasení, ale věčné potrestání. Mnoho lidí nenávidí Ježíšovo jméno, ale každý z těchto lidí vyzná, že Ježíš je Pánem a skloní se před Ním.

Josef řekl: „*Povíte také otci mému o vší slávě mé v Egyptě.*“ Jak se naše srdce raduje, když slyší o vší slávě Pána Ježíše! V 5. kapitole knihy Zjevení čteme, že On je jediný v nebi a na zemi, kdo je hoden otevřít knihu. Jákob nikdy neviděl, ani nepochopil všechnu tu slávu, stejně jako my poznáváme něco ze slávy v nebi, ale nemůžeme pochopit vše. Královna ze Sáby řekla Šalomounovi: „*Nechtěla jsem věřit*

řečem, až jsem přijela a uzřela očima svýma. Ale aj, není mi praveno ani polovice.“
(1. Královská 10,7)

Josef ve své slávě a v takovém vysokém postavení chtěl, aby jeho otec a jeho bratři byli u něho. Farao řekl: „*Vezmouce otce svého a čeládky své, přijďte ke mně, a dám vám dobré země Egyptské.*“ A rozkázal vzít vozy, které by je přivezly, a řekl: „*Aniž se ohledejte na nábytky své,*“ (to znamená „na svůj majetek“), „*neboť dobré ve vsí zemi Egyptské vaše bude.*“ Zde je Josef obrazem Pána Ježíše a farao obrazem Boha Otce. Srdce Boha Otce je stejné jako srdce našeho Pána Ježíše. Farao řekl: „*Přijďte ke mně!*“, stejně jako Josef řekl: „*Přijďte ke mně!*“. A tak Otec i Syn nás volají, abychom „přišli“. Pán Ježíš říká: „*V domě Otce mého přibytkové mnozí jsou. Byť nebylo tak, pověděl bych vám. Jdu, abych vám připravil místo. A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a poberu vás k sobě, abyste, kde jsem já, i vy byli.*“ (Jan 14,2-3) A PÁN JEŽÍŠ také řekl: „*Pojďte ke mně - a já vám odpočinutí dám.*“

Pán Ježíš ve Svě velké slávě čeká na dobu, kdy budeme přebývat s Ním. Potom „*z práce duše své užijte užitek, jímž nasycen bude.*“ (Izaiáš 53,11) Farao řekl: „*Dobré vsí země Egyptské je vaše*“, ale náš Pán Ježíš nám mluví o dědictví, které je nám dáno v nebi. To je neporušitelné, neposkrvněné a neuvadlé (1. Petra 1,4). Milí spoluvěřící, dobré věci celého nebe jsou vaše, nehleďte na své nábytky, máte lepší věci. Vaše zemské věci vás mohou jenom tížit. Nemůžete je vzít s sebou. Vskutku, Bůh - náš Otec, dává sílu pro cestu k nebi. Poslal Ducha Svatého, aby nás bezpečně vedl k Jeho domovu. Farao poslal vozy, ale ty byly jen pro jejich maličké, pro ženy a pro jejich otce. Ne pro nábytky. Neměli bychom si shromažďovat poklady na zemi, ale v nebi. Každý z Josefovy rodiny byl na cestě do Josefovy slávy. Josef poslal dary celé své rodině a potravu na cestu do domova, který připravil. Pán Ježíš dává dary Církvi a dává jí všechno, co potřebuje na cestě až k Otcovskému domu. Jákob měl radost z těchto darů a my ji máme také (1. Korintským 12). Ale jestliže tu není lásky, všechny dary jsou bez užitku, proto Josef řekl: „*Nevadte se na cestě.*“ Bůh říká Svým dětem o něčem „lepší“ - což je láska (1. Korintským 13).

Když bratři vyprávěli Jákobovi o vsí Josefově slávě, tu on nevěřil, stejně jako královna ze Sáby. A nejsme my také takoví? „*Ó, nesmyslní a zpozdilí srdcem k věření všemu tomu, což mluvili proroci.*“ (Lukáš 24,25) Ale když Jákob viděl vozy, řekl: „*Dostit jest, když ještě syn můj živ jest; půjdu a užijím ho, prvé než umru.*“

„*Tedy bral se Izrael*“ (Jákobovo nové jméno) „*se vším, co měl, a přišed do Bersabé, obětoval.*“ Ach, Jákobe, cožpak jsi neslyšel: „*Neohlédejte se na nábytky své!*“? Byl stejný, jako jsme my! Dobré věci celého Egypta byly jeho, a přece si bere ještě své vlastní! I pro nás platí: „*Neskládejte sobě pokladů na zemi, kde mol a rez kazí, a kde zloději vykopávají a kradou. Ale skládejte sobě poklady v nebi, kde ani mol ani rez nekazí, kde zloději nevykopávají, ani nekradou.*“ (Matouš 6,19-20)

Nyní si připomeňme Josefova naléhavá slova: „*Pospěšte a vstupte k otci mému a*

rcete jemu, „... „Přijdiž ke mně, neprodlevej“. „Pospěšte tedy a přiveďte otce mého sem.“ Vidíme Josefův spěch, aby viděl toho, kterého miloval. Ale myslíme na to, jak dlouho Josef čekal na své bratry, až budou činit pokání. Dlouhou dobu Pán Ježíš trpělivě čekal, aby nás mohl mít u Sebe. Říká: „Přijdu brzy.“ A přece stále ještě čeká, protože „*nechce, aby kteří zahynuli, ale všichni ku pokání se obrátili*“ (2. Petra 3,9).

Kapitola 44

JÁKOB JDE DOLŮ DO EGYPTA

(1. Mojžíšova 46, 47)

Jáko b na voze, podobně jako jeho matka na velbloudu, prošel dlouhou cestu pouští. A též my všichni putujeme pouští, ale každý z nás je na cestě potěšován Duchem Svatým, který nám mluví o slávě našeho milovaného Pána, s nímž se máme setkat.

Naposledy přišel Jáko b do Bersabé, kde žil jeho otec a jeho dědeček a vykopal tam studnu. Zde Jáko b oklamal svého otce a ukradl požehnání svého bratra. Ale nyní obět uje oběti Bohu svého otce Izáka. Nyní znal Boží jedinou cestu, jak jednat s hříchem. A také se naučil, že „*cožkoli rozsíval by člověk, to bude i žít i*“ (Galatským 6,7). Jáko b se dobře pamatoval na ono jitro před více než padesáti lety, kdy utíkal od svého bratra, aby si zachránil život. V Cháran pracoval dvacet let. Vzpomněl si na to, jak tam podváděl, na všechny své hříchy po návratu do Kanánu a na své poklesky a bolesti, ale v Bersabé si ještě hlouběji uvědomoval, že skrze oběť může být Bůh milostivý, spravedlivý a přívětivý. Znal Boží milost a to, že Bůh, který pro něho byl v minulosti, bude pro něho i v budoucnosti. A krev oné oběti byla obrazem drahé krve Spasitele, Pána Ježíše, která může očistit a ihned odstranit hříchy celého tvého života.

Bůh mluvil k Jáko bovi ve snu: „Jákobe, Jákobe!“ Ten odpověděl: „*Aj, teď jsem.*“ Bůh řekl: „*Já jsem ten Bůh silný, Bůh otce tvého. Neboj se sestoupit do Egypta, nebo v národ veliký tam tebe učiním. Já sestoupím s tebou do Egypta a já tě také i zase přivedu.*“

Jak dobré zaslíbení! Bersabé znamená „studnice přísahy“. Bůh je věrný. Před padesáti lety, když Jáko b byl první noc na útěku z domova, mu Bůh dal dobré zaslíbení. Vzpomínáte si na kámen pod hlavou a na žebřík, který dosahoval k nebi (1. Mojžíšova 28)? Věřil tehdy Jáko b Božímu zaslíbení? Tehdy řekl: „*Jestliže Bůh bude se mnou.*“ Nyní Jáko b znal všechnu svou bezmocnost a hříchy a už se naučil, jak je Bůh věrný! A nyní, když šel do Egypta, věděl, že Bůh je s ním (viz 1. Mojžíšova 46,4). Nyní věřil Božímu zaslíbení. Josef zapřáhl do svého vozu a jel do Gosen vstříc

svému otci - a potom, jaké přivítání, polibky a slzy radosti!
Josef přivedl svého otce a pět ze svých bratrů k faraónovi. Protože Jákob a jeho synové chovali dobytek a ovce, poslal je farao do Gesen, do nejlepší části Egypta. Farao se zeptal Jáкова, jak je stár. Řekl, že mu je sto třicet let. Potom Jákob požehnal faraónovi. Farao byl největší vládce na světě, ale Jákob byl větší, protože byl Božím služebníkem. Proto Jákob požehnal tomu velkému vládci (Židům 7,7).

Kapitola 45

HLAD V EGYPTĚ

(1. Mojžíšova 47)

V Egyptě bylo ještě pět let hladu. Ačkoliv Egyptští obdělávali pole, urodilo se jim málo nebo nic. Brzy celá země hladověla. Přišli k faraónovi, aby jim pomohl. Ten řekl: „*Jděte k Josefovi.*“ Druhým rokem byl ještě hlad a už neměli peníze. Josef tedy řekl: „*Dejte dobytky své.*“ Tak Josef koupil dobytek.

Příštího roku řekl lid Josefovi: „*Nebudeme tajiti před pánem svým, že jsme všechny peníze utratili i stáda dobytků jsou u pána našeho; nezůstávají nám před pánem naším kromě těla naše a dědiny naše. I proč máme mříti před očima tvýma? I my i rolí naše hyne. Kup nás i rolí naše za chléb a budeme my i rolí naše ve službě faraónovi; a dej nám semena, abychom živi byli a nezemřeli a rolí aby nezpustla.*“ Josef tedy koupil celou zemi Egyptskou pro faraóna a lid těž. A Josef jim dal potravu. A oni dávali pátý díl své sklizně faraónovi. Řekli k Josefovi: „*Zachoval jsi životy naše. Nechať nalezneme milost v očích pána svého a budeme služebníci faraónovi.*“

Pán Ježíš Kristus zachránil naše životy. Naše těla náležejí Jemu a nikoli nám. „*Nejste sami svoji, nebo koupeni jste za mzdu.*“ (1. Korintským 6,19.20) A „*ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem vykoupeni jste..., ale drahou krví Krista.*“ (1. Petra 1,18.19) Josef koupil Egyptské za obilí, ale Pán Ježíš nás koupil za Svou vlastní drahou krev. Zaplatil tak velikou cenu, protože nás pro sebe považoval za tak drahé. Takovým způsobem zachránil Josef život celé své rodiny, všeho lidu Egypta a mnoha lidí z Kananejské země. Kromě faraóna nebyl žádný člověk ctěn více než on.

Jaká to bude obdivuhodná doba, až Pán Ježíš bude Králem v tisíciletém království! Všichni lidé celého světa rádi řeknou Pánu Ježíši: „*Zachoval jsi životy naše.*“ Asenat byla Josefova žena, pohanka a obraz Církve. Nevidíme ji mnoho. Vidíme Josefa, avšak ona a Josef byli jedno. Ty a já, kdo jsme spaseni, nenáležíme tomuto světu, ale nebi.

Jákob se dožil sto čtyřiceti sedmi let. Než zemřel, nechal si od Josefa slíbit, že ho nepohřbí v Egyptě, ale že ho pohřbí v jeskyni Machpelah, kterou koupil Abraham

k pohřbu Sáry. Abraham sám, Izák, Rebeka, Jákobova žena Lía, ti všichni tam byli pohřbeni. Důvod, proč Jákob chtěl být pohřben se svými otci, bylo vědomí Božího zaslíbení, že Kananejskou zemi dá jeho dětem; věděl, že má právo a požehnání prvorozeného, a proto ustavil své srdce na tom požehnání a zaslíbení. Nejdříve se snažil získat požehnání svými vlastními plány. Nyní důvěřoval Bohu, který mu zaslíbil zemi, v níž si přál být pohřben, poněvadž ji miloval a cenil si jí.

Dnes je Jákobův hrob stále ještě v Kananejské zemi. Bůh o něj pečoval po několik tisíc let. Ale přichází den, kdy se na Boží rozkaz otevrou hroby Abrahama, Izáka, Jákoba a všeho Božího lidu. Vejdou do věčné slávy. Budeš tam?

Kapitola 46

JÁKOBOVA VŮLE JOSEFOVI

(1. Mojžíšova 49)

Pamatujete se, že Ezau prodal své prvorozenství Jákobovi. Když Josef slyšel, že Jeho otec Jákob je nemocen, šel k němu a vzal s sebou své dva syny. V té době dával otec nejstaršímu synovi dvojnásobný díl. Ruben byl Jákobův nejstarší syn, ale zhřešil proti svému otci a ztratil své právo prvorozenství. Jákob dal požehnání prvorozeného Josefovi a sdělil mu Boží zaslíbení: *„Aj, já rozplodím tě a rozmnožím tebe, a učiním tě v zástupy lidí; dám také zemi tuto semeni tvému po tobě za dědictví věčné.“* A řekl mu, že má dostat dva díly. Jákob řekl: *„Dva synové tvoji, kteříž jsou se zrodili v zemi Egyptské, prvé než jsem přišel k tobě do Egypta, moji jsou; Efraim a Manasses budou mi jako Ruben a Simeon.“* Proto v Izraeli slyšíme o pokoleních Efraim a Manasses spíše než o Josefovi.

Když Jákob chtěl požehnat chlapcům, přivedl Josef Manassesu, svého staršího syna, k Jákobově pravé ruce a Efraima, mladšího, k Jákobově levé ruce. Ale Jákob položil svou pravou ruku na hlavu Josefova mladšího syna Efraima a levou ruku na hlavu Manassesovu a požehnal jim. Josefovi to nebylo vhod a chtěl, aby to otec změnil. Ale Jákob řekl: Ne, mladší syn bude větší než jeho starší bratr (Židům 11,21). Bůh vyvolil mladšího. *„Což bláznivého jest u světa, to vyvolil Bůh, anobř které nejsou, aby ty věci, které jsou, zahladil, proto, aby se nechlubilo před obličejem jeho žádné tělo.“* (1. Korintským 1,27-29) Takto Jákob požehnal Josefovi a učinil ho větším než jeho bratry.

Potom Jákob svolal všechny své syny a pověděl jim o věcech, které se stanou. Také jim požehnal, ale u Rubena, Simeona a Lévi byly při požehnání vzpomenuty hříchy minulosti. Jákob nyní věděl, že jejich hříchy byly skutečně proti Bohu, a zavrhl je. Můžeme své dřívější hříchy přikrývat, ale *„jestliže budeme vyznávati hříchy své,*

věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od všelike nepravosti“ (1. Jana 1,9).

Pamatujete se, jak Juda žádal Josefa, aby si ho kvůli stříbrnému koflíku vzal za otroka místo Benjamina. Juda dostal svou odměnu. Jákob mu řekl: „*Judo, ty jsi, tebe chváliti budou bratři tvoji.*“ A: „*Nebude odjata berla od Judy, ani vydavatel zákona od noh jeho, dokud nepřijde Sílo* („ten, který dává pokoj“); *a k němu se shromáždí národové.*“

Král Izraele měl být z pokolení Juda. Král David byl z Judy. Král králů, „Sílo“, Pán Ježíš Kristus, je z Judy a byl Svým Otcem poslán na tento svět, aby zemřel, a nyní je v nebi.

Jákob mluvil o tom, co Josef vytrpěl, potom mu požehnal a nakonec řekl: „*Požehnání otce tvého silnější budou nad požehnání předků mých, až k končinám pahrbků věčných; budou nad hlavou Josefovou a na vrchu hlavy toho, který byl oddělen mezi svými bratřími.*“ (1. Mojžíšova 49,26)

Když Jákob požehnal svým synům, řekl jim, aby ho pohřbili v Kananejské zemi, kde byli pohřbeni jeho otcové. Potom zemřel. Josef padl na tvář svého otce, plakal a políbil ho. Josef řekl lékařům, aby jeho tělo nabalzamovali. Nabalzamování mělo zachovat mrtvé tělo po stovky let. V této věci byli Egypťané velmi zruční. Nevěděli to, co my víme o vzkříšení, a proto zachovávali tato těla. My křesťané víme, že Bůh mrtvého vzkřísí. „*Kterýž promění tělo naše ponížené, aby bylo podobné k tělu slávy Jeho.*“

V Egyptě drželi pro Jáкова smutek sedmdesát dní. Potom Josef a velký počet lidí odešli do Kanánu, tam opět truchlili pro Jáкова a pochovali ho v jeskyni. Nevěděli to, co víme my nyní. My víme, že Pán Ježíš Kristus už je vzkříšen. Víme, že tělo se rozsévá v porušitelnosti; je vzkříšeno v neporušitelnosti. Rozsévá se ve slabosti; je vzkříšeno v moci. Rozsévá se přirozené tělo; vzkříšeno je tělo duchovní (1. Korintským 15,42-44).

Jákobův příběh je ukončen. Viděli jsme ho, jak na začátku byl ve zlém a v těžkostech, a přece konec byl slavný a věrný. Ve svém životě zakusil mnoho těžkostí, a přece ho Bůh vedl k pokoji. Čteme, že Bůh je mocný Bůh Jákobův. V Žalmech se častokrát setkáváme s verši, kde se mluví o „Bohu Jákovovu“. Jaká je to útěcha pro nás, neboť mnozí z nás jsme stejně chybující jako Jákob. A přece se Bůh nestyděl nazývat se Bohem Jákobovým. Jaký je Bůh laskavý!

Kapitola 47

POCHYBNOSTI O ODPUŠTĚNÍ

(1. Mojžíšova 50)

Po smrti svého otce se deset bratří bálo, že by je nyní Josef mohl nenávidět a pomstít se jiní za všechno, co mu učinili. Proto k němu poslali posla a prosili ho, aby jim odpustil. „*I rozplakal se Josef, když k němu mluvili.*“ Josefovo srdce to téměř zlomilo, když pomyslel, že po tom všem, co pro ně učinil, mu stále ještě nedůvěřovali a nevěřili jeho odpuštění. Potom padli před Josefem a řekli: „*Aj, my jsme služebníci tvoji.*“

Potom jim Josef ještě jednou řekl, že to vše byla Boží dobrá a milující ruka, aby zachoval při životě mnoho lidí. Řekl jim: „*Protož nebojte se již; já chovati vás budu i děti vaše. A tak těšil je, a mluvil k srdci jejich.*“

Jak často dnes mužové a ženy, kteří opravdu věří v Pána Ježíše, jsou jako těch deset bratří. Bojí se věřit, že jim Pán skutečně odpustil. Bojí se „vzít Ho za slovo“. Jistě to musí rmoutit Jeho srdce, když vidí, jak Jeho lid je pomalý k tomu, aby Mu opravdu důvěřoval! A nikdy nezapomeňme, že stále žije na výsosti, aby „choval“ nás i naše drahé. Ano, nikdy na nás nezapomene. Jeho láska a péče zde na zemi nikdy nepřestane a brzy nás bude mít u sebe v domě Svého Otce ve věčné slávě.

Kapitola 48

ZÁVĚR

Dospěli jsme k poslední kapitole 1. Mojžíšovy knihy. Jak velice se liší od začátku. První Mojžíšova kniha je skutečně jako dvě knihy v jedné, které v celém průběhu ukazují dva předměty. Začíná jedním a končí druhým. „**Na počátku**“ je krásným předmětem sám věčný Bůh a Jeho díla. A On je vždy první. „*To jest tedy zvěstování to, které jsme slýchali od něho a zvěstujeme vám: Že Bůh jest světlo a tmy v něm nižádné není.*“ (1. Jana 1,5)

A pak začíná ta „druhá“ kniha. „*Země pak byla nesličná a pustá a tma byla nad propastí.*“ První Mojžíšova kniha začíná světlem a končí tmou, pláčem, naříkáním, smrtí - „*kvílením velikým*“ (1. Mojžíšova 50,10). Její poslední slova jsou: „*A pomazán jsa vonnými věcmi, vložen jest do truhly v Egyptě.*“

Ale v 1. Mojžíšově knize není všechno jen tma a smrt jednoduše už proto, že Boží první myšlenkou v celé knize je ukázat sama **Sebe**. Proto jakmile byla země ukázána ve svém pustém, prázdném a temném stavu, jakoby oddělená od nebe, hned čteme: „*Duch Boží vznášel se nad vodami. I řekl Bůh: Buď světlo. I bylo světlo.*“ Vidíme to často ve slovech: „*I byl večer a bylo jitro.*“ Je viděn Bůh, jenž **je** světlo.

Ale zasahuje sem moc temnoty. Abrahamova víra hleděla kupředu a on „viděl“ „den **Můj**“ a veselil se (Jan 8,56). A tak víme, že jitro přichází po večeru v oněch šesti dnech, kdy, jak Pán Ježíš říká: „*Můj Otec pracuje... i já pracuji.*“ Ale po První Mojžíšově knize se Bůh zjevuje v následující Druhé Mojžíšově knize. A dává nám poznat, že vykoupení nás vede z prostředí bojů mezi dobrem a zlem až k sedmému dni - **k Božímu věčnému odpočinutí** - kde už není smrt, tma, slzy, trápení ani bolest. „*Nesl jsem vás na křídlech orličních a přivedl jsem vás k sobě.*“ (2. Mojžíšova 19,4)